

OZVĚNY

SMIDARSKA

KVĚTEN 2000
Kč 5,-

23

Z obsahu čísla: Slovo starosty X Ze školních lavic X Karneval v MŠ X Činnost MS Zelený háj Smidary X Smidarské uličky a cestičky - kapitola ze seriálu Fr. Vaníčka X Historické okénko X Společenská kronika X Sport X Křížovka

SLOVO STAROSTY

V jubilejním roce 2000 by bylo zapotřebí, aby si každý občan dal rozumné předsevzetí, kterým by přispěl k příjemnějšímu spoluzití.

Myslím si, že základním předpokladem k tomu je především zlepšení mezilidských vztahů ve všech oblastech života a především zlepšení životního prostředí v okolí, kde trávíme většinu času.

Obecní úřad v tomto směru vytváří předpoklady budováním inženýrských sítí a péčí o krajinu a veřejnou zeleň. Tento úkol nelze splnit bez úzké spolupráce s každým občanem.

Jistě si někdo z občanů položí otázku, v čem by měla být tato spolupráce konkrétně realizována. Jde především o čistotu prostředí v celém regionu naší obce, chodníků, zeleně a společného prostranství. Většině občanů je tato skutečnost známa a je zapotřebí společným úsilím přimět ty jednotlivce, kteří z jakýchkoliv důvodů nerespektují základní principy lidského chování a dodržování právních norem. Věřím, že se nám podaří společně tyto jedince přimět ke slušnému chování a tím výrazně zpříjemnit život nás všech.

Za toto pochopení a spolupráci vám všem, kteří přispějete ke zlepšení tohoto stavu předem děkuji.

Jan Šefara
starosta

Obecní úřad informuje

Technické služby Nový Bydžov upozorňují občany, že odvoz popela bude 10.5. a pak již jednou za čtrnáct dní.

XXXXXXXXXXXXX

V místní knihovně je v provozu INTERNET, který je dostupný veřejnosti za poplatek.

XXXXXXXXXXXXX

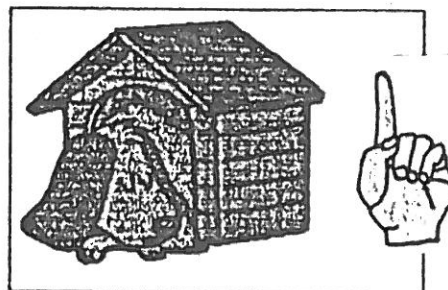
Na obecním úřadě se vybírají poplatky za pronajaté dílce a poplatky ze psů na rok 2000 /50,-Kč za jednoho psa, 75,-Kč za každého dalšího/.

XXXXXXXXXXXXX

Práce na plynofikaci a vodovodu v Červeněvsi by měly být ukončeny v květnu. Po skončení prací v Červeněvsi se bude pokračovat v plynofikaci Chotělic.

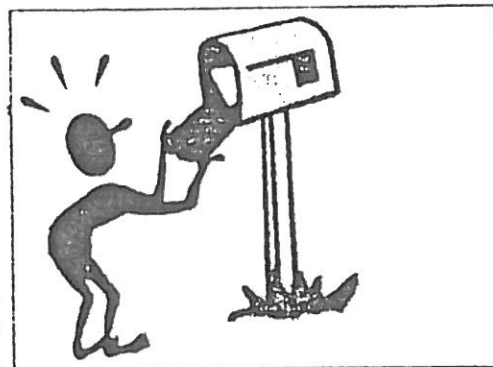
Co se nám nelíbí!

Rozhlasovou relací obecního úřadu jsme několikrát upozorňovali naše občany na nevhodné volné pobíhání psů. Většina z vás chápe naši snahu o bezpečnost našich občanů, hlavně těch nejmenších, našich dětí. Přesto se najdou jedinci, kteří to nechápou a nechávají své čtyřnohé miláčky volně bez dozoru pobíhat po obci. V případě, že se tato situace nezlepší budeme nuceni přistoupit k tvrdšímu postihu !

Z naší redakční kuchyně

Smidarský zpravodaj vstoupil v roce 2000 již do devátého roku své existence. Vychází nepravidelně a to dvakrát až třikrát do roka. Získávání materiálu je velmi náročné, proto stále hledáme nové dopisovatele, aby noviny byly pestřejší. Neváhejte a podělte se s námi o vaše názory, příběhy, zkušenosti a připomínky. O tom, co se vám nelíbí nebo naopak líbí. Zvláště uvítáme příspěvky zabývajícími se vašimi koníčky a zálibami. Například rady zahrádkářů, kaktusářů, zajímavé recepty apd. Můžete se s námi podělit o vaše zážitky, milé či nepříjemné, z práce, sportu a kultury. Zvláště uvítáme příspěvky od zájmových organizací, např. jejich zhodnocení za uplynulý rok, co se povedlo a co připravují. Nabízíme všem možnost zveřejnění inzerátů a reklamy. Věřte, že naše noviny čte už široký okruh lidí.

Red.

I. kategorie /1.a 2.třída/	1.Jan Šana 2.Jana Šafková 3.Alena Stibůrková
II.kategorie /3.a 4.třída/	1.Kateřina Šanová 2.Nikola Zechovská 3.Jindřich Blaha
III.kategorie /5.a 6.třída/	1.Anna Hušková 2.Lucie Libánská 3.Eliška Šanová Lenka Truksová

Regionální kolo recitační soutěže se konalo 13.dubna v Městském domě dětí a mládeže v Novém Bydžově. Této soutěže se zúčastnilo 130 chlapců a děvčat ze šesti škol. Mezi nimi bylo také sedm žáků naší školy ze 4.a 5.třídy. Tradičně byli velmi úspěšní, zejména žákyně 5.třídy Lenka Truksová, která obsadila pěkné 3.místo a Eliška Šanová, která se stala vítězkou soutěže ! Po chvalu za pěkné výkony si zaslouží i další soutěžící - Rostka Blaha, Kateřina Šanová, Veronika Brunclíková, Lucie Libánská a Renáta Olahová.

Košíková na naší škole teprve získává oblibu mezi žáky vyšších tříd. Tím více potěšilo 4.místo našich děvčat, které obsadily v konkurenci sedmi družstev Novobydžovska na turnaji, který se konal na začátku dubna v Novém Bydžově.

RMSK /Regionální mládežnický sportovní klub/ Cidlina se sídlem v Hlušicích rozvíjí především činnost dětských a dorosteneckých družstev kopané. V těchto družstvech se soustřeďují nejtalentovanější žáci a dorostenci z širokého okolí. Také z naší školy dojíždějí do Hlušic chlapci, kteří mají pro výkonnostní kopanou předpoklady a zájem. Jsou to žáci Denis Šefara, Filip Matějka, Michal Rohlíček, Pavel Balada, Jakub Jandourek. Tito chlapci se zúčastnili několika významných turnajů za účasti nejpřednějších žákovských družstev z celé republiky - Sparty Praha, Slavie Praha, Teplic, Liberce, Hradce Králové a dalších. Na turnaji v Teplicích dosáhl výrazného ocenění žák 3. třídy naší školy Jakub Jandourek, který byl všemi přítomnými trenéry označen za nejlepšího hráče turnaje a byl odměněn krásnou plaketou a diplomem.

Pokud byste navštívili fotbalové utkání žáků Sokola Červeněves, určitě by neuniklo vaší pozornosti, že mezi kluky pravidelně

nastupuje na levém křídle nebo v obraně /!/ jedenáctiletá žákyně Radka Suchánková. Pravidelně patří mezi nejspolehlivější, nejobjektivější, nejtvrdší hráče ! Její výkony již zaujaly funkcionáře předního družstva žen našeho okresu Slavie Hradec Králové, kteří Radku vyzkoušeli v několika přátelských utkáních a na turnajích. I v družstvu Slavie Hradec Králové byla velmi úspěšná.

XXXXXXXXXXXXX

Pondělí 17.dubna bylo dnem plným napětí, obav, rozechvění celé řady žáků, kteří se rozhodli studovat na středních školách. Nervozita se samozřejmě nevyhnula ani rodičům, naopak, ti byli v mnoha případech nervoznější než jejich ratolesti. Také z naší školy postoupili první vážnější životní zkoušku žáci 7.a 9.třídy. Na šestileté gymnázium v Novém Bydžově vykonali úspěšně zkoušku Miroslava Svobodová, Helena Rajmová a Jan Rejthárek, na čtyřleté gymnázium Ladislava Berglová, na střední zdravotnickou školu v Novém Bydžově Michaela Draštíková a Dana Absolonová. Z jejich úspěchů mají pochopitelně radost nejen rodiče, ale i všichni učitelé.

XXXXXXXXXXXXX

V měsíci březnu probíhala na školách celosvětová matematická soutěž. Stejně příklady v jednotlivých ročnících řešili žáci ve všech zemích světa. Této zajímavé soutěže se zúčastnili i žáci naší školy. Nejúspěšnějším matematikem na naší škole se stal žák 5.třídy Rostislav Blaha, který dosáhl ze 120 možných bodů celkem 102 body !

XXXXXXXXXXXXX

Vynikajícího úspěchu dosáhl v soutěži klarinetistů žák 7.třídy naší školy Jan Rejthárek. V silné konkurenci zvítězil v okresním kole v Hradci Králové a také v krajském kole, které se konalo ve Vysokém Mýtě, byl velice úspěšný - obsadil krásné 3.místo !

XXXXXXXXXXXXX

V současném, technicky vyspělém světě má i pro běžný praktický život žáků stále vzrůstající význam informatika. Je to obor zabývající se zákonitostmi vzniku, zpracování, přenosu a využívání informací. Z tohoto důvodu byla i na zdejší škole vybudována z finančních prostředků Obecního úřadu Smidary tzv. počítačová učebna. Je vybavena deseti moderními počítači, dvěma tiskárnami a přístroji na snímání obrázků z předlohy a umísťování ji v počítači skenerem.

Od září si tedy mohou žáci rozšířit své znalosti a dovednosti v oblasti výpočetní techniky ve volitelném nebo nepovinném předmětu INFORMATIKA.

Karel Přibyl
učitel

Karneval v mateřské škole

Tak jako každý rok zaznělo v únoru v mateřské škole: "Karnevale, karnevale, račte dále, račte dále ..."

V tomto měsíci mají maminky a tatínkové plné ruce práce. Vymyslet a vyrobit masku dá někdy pořádně zabrat. A tak se každoročně mění školka v říši králů, princezen, vodníků, kašpárků a jiných bytostí a společně si děti s rodiči užívají radost a legraci na maškarním karnevalu.

učitelky MŠ

Činnost Mysliveckého sdružení Zelený háj Smidary a práce pro zvelebování myslivosti a ochrany přírody.

Myslivecké sdružení Zelený háj Smidary hospodaří ve společenské honitbě pronajaté od Honebního společenstva Smidary v katastru obcí Smidary, Červeněves, Křičov, Loučná Hora a Chotělice. Celková výměra honitby je 1786 hektarů. Z toho je:

- 1455 ha zemědělské půdy
- 295 ha lesní půdy
- 26 ha vodních ploch
- 10 ha ostatní půdy.

V honitbě je normováno 300 ks zvěře zaječí, 120 ks bažantů,

45 ks srnčí zvěře a dále se zde zdržuje zvěř daňčí a černá. V honitbě se stále vyskytuje menší množství koroptviček, které se však pochopitelně neloví. Pro udržení a zvýšení jejich stavu děláme maximum. Bohužel stav koroptví od podzimu do jara klesá na minimum.

V současné době má naše myslivecké sdružení celkem 31 stálých členů, z toho je 8 členů nad 60 let věku.

Zhodnotíme-li loveckou sezónu 99, lov kachen zejména na rybníku byl poznamenán tím, že nám od dodavatele byly kachny dodány s 60ti denním zpožděním a tedy lovecká sezóna pro nás musela být odložena na pozdější dobu a i potom kachny špatně létaly. Na rybníku byly uskutečněny 2 společné hony a 4 společné lovy na večerním tahu. Velkými pomocníky na lovu kachen jsou naši lovečtí psi, kteří dohledali celkem 37 kusů kachen, které by bez jejich pomoci nebyly na výřadu.

Hony na drobnou zvěř, bažanty a zajíce.

Celkem bylo v loňské sezóně plánováno 6 honů, z toho 1 hon samostatný pro poplatkové lovecké hosty z Kypru a 1 společný hon s poplatkovými lovci z Německa. Tyto hony bylo nutné zajistit z důvodů opatření finančních prostředků na provoz našeho MS a utržená částka prospěla finanční situaci sdružení. Ostatní hony byly pro vlastní členy a jejich hosty, zvané podle vnitřních stanov MS. Celkem bylo uloveno 405 kusů zajíců a bažantů a 153 kachen.

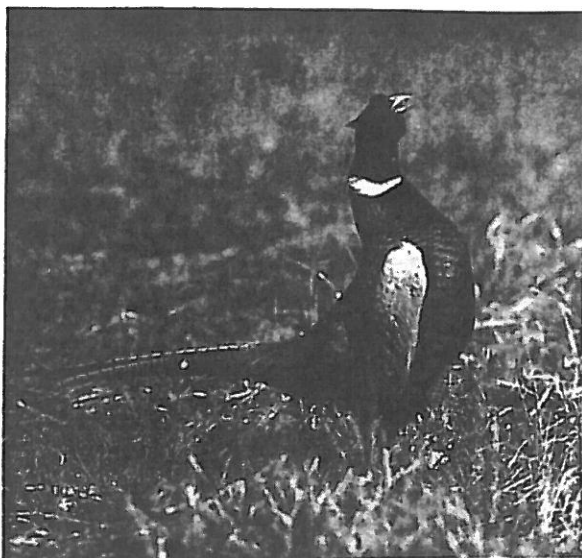
Lov zvěře spárkaté, srnčí, daňčí, černé.

Zvěř byla lovena po celé honitbě se zaměřením na lov převážně polní zvěře. Odstřel byl proveden bez problémů a to jak u srnčí, tak daňčí. Začátkem listopadu bylo již odloveno 85% plánovaného odstřelu. Na společných lovech jsme ulovili 37 ks srnčího, 7 ks daňčího, 4x prase divoké. V roce 99 jsme tlumili škodnou v počtu 2 ks lišek, které napáchají nejvíce škody na zvěři. Dále husy, straky a vrány šedivky. Nejlepšími lovci škodné byli MUDr. Homola Ambrož, Řeháček Leoš, Řeháček Ladislav.

Dle plánu hospodaření a lovu na rok 2000 jsme v dubnu začali brigádní činnost s tím, že sázíme do remízku mladé smrky, borovice a doušky, aby měla zvěř dostatek přírodní krytiny. V těchto měsících začíná v přírodě nový život. Bažanti začínají hnízdit, zajíci mají své potomstvo na světě. V květnu začínají pokládat srnky malá srnčata. Proto bych chtěl připomenout našim spoluobčanům, aby když jdou na vycházku do přírody, neplašili hnízdící zvěř a chodili po cestách s uvázanými pejsky. Jako každý rok i letos počítáme s odchovem 300 ks divokých kachen. V rámci zlepšení životního prostředí se MS po dohodě s obecním úřadem zavázalo uklidit příkopy podél silnice od volně odhozeného odpadu.

Při našich lovech nám vydatně pomáhá 14 speciálně vycvičených loveckých psů. Doufáme, že i lovecká sezóna 2000 bude úspěšná a dosáhneme dalších výborných výsledků v práci pro myslivost, její propagaci a dodržování mysliveckých tradic.

LOVU A MYSLIVOSTI ZDAR
Pavel Lošan
hospodář MS

PhDr. František Vaníček

ZE SMIDAR A OKOLÍ

Všem, kdo mají rádi Smidary

Toulky ve vzpomínkách

Smidarské uličky a cestičky

Na Hradčanech

" Asi jsou chvíle, kdy si člověk
přeje vrátit se zpátky ... "

Jean - Paul Sartre

Nejen lidé a události ve Smidarech, ale i místa nesmějí upadnout v zapomnění. To jsme si slíbili už na začátku, když jsme začali o našem městečku psát.

Jenom si vzpomeňme, co pěkného jsme si vypravovali o K a p r o v ě u l i c i a l i d í č k á c h, kteří tam žili, i zaslíbený kousek země kaprovských kluků a holek, N a O b c i a V e V r b i č k á c h, jsme si přivolali, a stáveckou kašnu, kde se sousedi a mládež scházeli na podvečerní besedy, a o sokolovně jsme si povídali, kde se nejen cvičilo, ale kde se konaly i akademie, plesy, divadelní představení a ty slavné silvestrovské večery, o smidarských poutích, a co ta krásná, přírodou vonící

zákoutí kolem C i d l i n y pod Drbálkovíc zahradou, o splavu, o lukách a hrázích, o řece, o tom skvostném pohledu z chotělické C h l u b n o v k y na milovanou krajinu, o lese, kam chodili myslivci a pan lesní Flegr na šoulačku, o smidarských a okolních hospodách ... a víte co, poradil bych vám, najděte si doma nějaké staré číslo OZVĚN SMIDARSKA, zalistujte si v něm, přečtěte si pár stránek, možná že vám bude po tom celodenním shonu a štrapacích líp, uvidíte, že se budete cítit, jako když vás pohladí tón, fakt, melancholický trochu, to ano, ale duši tišící a uklidňující, vždyť ta vyprávění, do nichž se začtete, jsou o městečku, kde jsme se rozhodli žít svůj život.

XXXXXXXXXXXXXX

V dnešní kapitole si povíme o místech docela neokázaných, o smidarských uličkách a cestičkách, z nichž většina změnila svou tvářnost, zarostly, ba i zmizely, lidé na ně zapomněli. A také se zastavíme na H r a d č a n e c h , kde ... ale nebudeme předbíhat, to se všechno dozvíme.

XXXXXXXXXXXXXX

Sedněte si do křesla, vypněte na chvíli televizi a začněte pomaloučku číst...

XXXXXXXXXXXXXX

Nejdříve nahlédneme do jedné skromné, nepatrné uličky, kde jsou domy jen na kraji, jen když do ní vstupujeme nebo když ji opouštíme.

Říká se jí od nepaměti V a v ř i c h o v a u l i č k a , nebo přátelštěji V a v ř i c h o v k a .

Je to krátká ulička, která spojuje poklidný S t á v e k s rušnější M e d ř í č s k o u u l i c í . Někdo na ní nic zvláštního nevidí, lidé jdoucí kolem, ji míjejí bez povšimnutí, nebo dokonce se jim nelíbí, zvláště když je ošklivé počasí nebo se loučí zima a poprašky tajícího sněhu se mění v blátivou břečku.

To bývá V a v ř i c h o v k a opuštěná a ztracená.

Jen počkejte, přátelé, moje chvíle teprve přijde, uvidíte.

Přírodou i životem lidí pojednou rozbleskne jaro, ta kouzelná metamorfóza.

Copak se to děje s tebou, uličko V a v ř i c h o v a , na jaře se měníš a krásníš jako žena v očekávání, táhnou tebou voňavé vánky a rozsvícejí se nevídané barvy, na tvých zahrádkách u Hrnčířů a Nosků, u Vojtěchů, u pana Cejnara, u paní Kotkové a u Novotných, Berných a u Kociánů se objevují ti, co začínají s přírodou čarovat, protože nemohou bez ní žít.

Procházíš tou uličkou, ponořen v její barvitosti a vůních, a maně tě napadá, že zázrak v přírodě není jen zrození člověka a jeho růst, ale že tenhle velkolepý koloběh zahrnuje celou přírodu, v níž se rodí a vyvíjejí miliony jiných tvorů a organismů, jsou tu přece květiny, keře, stromy a jejich plody, ptáci ve vzduchu, ryby ve vodách, zvířata na polích a v lesích, co já vím, božínku, všichni se hemží na téhle planetě a na jaře se naléhavě hlásí k životu.

Málokdo se do té uličky zatoulá, jen se jí zeptejte, ona si vám sama posteskuje, jak bývá osamělá, snad jen několik starších lidí tu hledá na procházkách ve vzpomínkách stopy vzdáleného mládí, nebo za tmy sem zabloudí pár milenců, toužících po samotě a útočišti před světem, sem tam kdysi uličkou probíhala okatá Hrnčířova kočička Pipinka, hravá a přítulná, když se vydávala na své výpravy za láskou nebo když se z nich vracela domů.

Mnoho občanů Smidar, především těch, co se přistěhovali v pozdější době, nemá o existenci, natož názvu této uličky, téměř ani potuchy.

Vlastně už jen několik starousedlíků ví, proč se jí říká V a v ř i c h o v a u l i č k a .

Přicházíme-li do ní z M e d ř í č s k é u l i c e , máme po levé straně dům rodiny ing.Jaroslava Hrnčíře, po pravé straně je dům rodiny Noskových, který patřil v minulosti rodině Vavřichových. Odtud se odvozuje název uličky, který není oficiální, ale udržuje se v povědomí lidí.

Něco si slíbíme. Vidíte, že si na jaře, až V a v ř i c h o v - k a rozkvete, či v teplém letním večeru, až půjdeme na procházku, zkrátíme cestu z M e d ř í č s k é u l i c e na S t á v e k touhle uličkou.

Uvidíte, až půjdeme zpátky, že se budeme možná vracet stejnou cestou.

XXXXXXXXXXXXX

V a v ř i c h o v k a ústí na druhém konci N a S t á v k u mezi domem Kociánových a Berných.

Půjdeme-li dál, směrem ke K a p r o v ě u l i c i , přejdeme křižovatku a zastavíme se mezi domem Müllerových a Němcových.

Před námi po levé straně mají minilunapark a hřiště děti z mateřské školy, na místě bývalé radniční zahrady je zdravotní stře-disko, nad ním vily manželů Novákových a Kubincových. Na protější straně za velkými "bytovkami" se rozrostla čtvrt moderních domů.

XXXXXXXXXXXXXX

Zavřel jsem oči a všechno zmizelo. Znovu tě vidím, uličko, takovou, jakous bývala, neširokou a liduprázdnou, byly tam jen dva domy, vila pana stavitele Zejdla /která v současné době patří rodině Kazdových/ a dům, kde bydlel pan řídící učitel Mach s manželkou a dcerou /dnešní majitel je pan František Stárek/, trochu tajemnosti jsi, uličko, pobrala od radniční zahrady, podle níž jsi vodila náhodné chodce či romantické tuláčky ze S t á v k u a K a p r o v k y až nahoru na H r a d ě a n y .

XXXXXXXXXXXXXX

H r a d ě a n y jsem míval rád, tam jsme chodili do pekařství pana Fialy pro křehké preclíčky, na H r a d ě a n e c h bydleli kluci a holky, co s námi chodili do školy, Jirka Čížek, Láďa Novotný zvaný Šídlo, Zdeněk Jiránek řečený Kudla, Jirka Štoček, Karel Křepela, Joska Mrákota, Honza Reich, mezi mé spolužačky patřily Hradčanačky Jarmila Pižlová a Máňa Vaníčková, v divadelním spolku smidarských ochotníků s námi hrála pohledná Bohunka Lorencová, â propos, její sestra Líba se provdala za Karla Štej-nara, jenž rovněž upsal svou duši amatérským "prknům, která znamenají svět", v hradčanském parku jsme v zimě sáňkovali, taky jsme to sjížděli mezi parkem a domy až dolů k Archelausům, někdy jsme táhli jako karavana se sáňkami přes H r a d ě a n y H u - s o v k o u až k pavilonu, kde jsme na protější straně zahnuli na polní cestu, po níž jsme se dostali k malé rokline, kde se říkalo N a F l i g r o v n ě , tratě na sáňkování tam byly kratičké, šupitopresto a už jsme byli dole, dnes se nad tím usmíváme, ale nám to tenkrát nevadilo, my jsme byli děti roviny, byli jsme vděční za ty smidarské kopečky, B a ž a n t n i c i , F l i - g r o v n u , K a z ě á k , hradčanský park, milovali jsme zimu, pro nás sníh jiskřil a voněl, to až po mnoha letech vás začne

sníh studit a mráz nepříjemně štípat, ale my jsme se tenkrát nemohli dočkat, až přijede Martin na bílém koni, až rozlitá voda po lukách se promění v led a my vyrazíme na D ě l n í š t ě a t a , na P o d h r a d , na zamrzlé řeky, kde se budeme prohánět na bruslích, ví vůbec ještě někdo z mladších generací, že tenkrát byly brusle "na kličku" a že teprve po letech začaly holky jezdit na "džeksnách" a kluci hrát hokej na "kanadách", že hokejky nebyly lepené, ale že je vyráběl bytelnější z jednoho kusu pan Tichý, který měl kolářství hned vedle Laifrovy kovárny v M e d ř í č - s k é u l i c i ?

XXXXXXXXXXXXXX

padal sníh, když jsme sáňkovali v hradčanském parku, a my jsme fakt nevěděli, jestli noc je černá nebo bílá, holky ječely, když jim sněhové vločky usedaly ve vlasech a na řasách, oči jim zářily jako lucerničky na vánočním stromku, kluci se tvářili jako lilium, když sem tam při dojezdu naschvál převraceli sáňky a krmili své partnerky sněhem jako cukrovou vatou, holky se durdily a vrískaly, že kluci jsou srabáci, ale my jsme se jen šklíbili jako kvalifikovaní pekelníci, my jsme věděli, že to holky nemyslejí vážně, ale že na nás válejí nějakou kočičí habaděju, že to jen filmujou, hrajou s námi ten jejich mňau - mňau pinčes a vejskaj a jsou vodvázaný a rozdováděný, protože jsou mladý a hezký a že dělají, jako by se bůhvíco stalo, ale když jsme přestávali, tak nás samy provokovaly a cpaly nám sníh za košile a vyvolávaly bitky, plné křiku a smíchu, v kterých jsme se bombardovali sněhovými koulemi jako cáklouši

a tak jsme sáňkovali, koulovali se, krmili se sněhem a smáli se tam na Hradčanech v parku, když jsme byli mladí a brali život jako laškování a hru, a nic nevěděli o tom, že smutek teprve přijde

XXXXXXXXXXXXXX

přestal padat sníh a nahoře na nebi nad hradčanským parkem se zčistajasna objevil měsíc uculuje se jako mentál a šmíruje dole tu sněhovou bouračku jak jsme si tam tenkrát užívali jakej to byl nářez jak jsme sáňkovali koulovali se a krmili se sněhem vřeštěli jak paviáni a jak tam lítaly holky a prskaly jako kočky z toho

slavnýho muzikálu

Z Jellika kočky
dnes jdou ven
Z Jellika dnes jak poprvé
a pod Jellika měsícem
budou mít kočky dneska prě

to vám teda řeknu vždycky když jsou někde v akci holky tak je
ve vzduchu nějakej muzikál kterej vypalujou snad sami andělé na
nebeským kůru co já vím nemám páru ale je to tutáč

Znám jednu kočku
jmenuje se Lenora
říká se jí ŠMOUHATÁ

a když pak holky odejdou domů tak se vám ty muzikálový fláky z
etěru najednou vypařej kluci tam ještě chvilku zkejsnou to je
fakt machrujou dál dělaj ramena pindaj pátý přes devátý vedou
silácký kydy jsou samá sranda blbnou do foroty makaj pakárnu to
jo ale už to není vončo naše Tončo leze to z nich jak z chlupatý
deky a pak to najednou všechno chcípne protože když tam nejsou
holky tak se kluci nemaj před kým vytahovat a táhnou taky domů

jako beránkové boží anžtože bez holek to už není to pravý vo-
řečový a kasat se sami před sebou volové to nemá žádnýho cveka
a když už nemůžeš hučet do žádný holky tak si radši sbal fidlátka
to už faktys nikoho nebaví

xxxxxxxxxxxxxx

v hořejší části parku proti domu Havelkových stojí sněhulák,
uplácáný fešáček, místo nosu mrkev, v očích kousky uhlí, v ruce
drží metličku, na hlavě frajersky nasazený hrnec, zpod kterého
mžourá na ten báječný sněhový mejdan smidarských kluků a holek
v podvečer, kdy jsme na Hradčanech sáňkovali

xxxxxxxxxxxxxx

Když jsme povyrostli a naše parta "doleňáků" začala jezdit k muzikám, připojil se k nám hradčanský Jirka, kterému jsme pro jeho blondaté pačesy říkali Třpytka. Bydlel v pěkném domě nad parkem, byl to jedináček, ale rodiče ho nerozmazlovali, vychovávali ho přísně, zvláště matka bedlivě střežila svého synka, aby ho spustlíci z dolejší části města nezkazili. Ale Třpytka byl obdivuhodný a fantastický boreček, vždycky se mu podařilo uniknout z domácího Alcatrazu stejně obratně, jako to po letech prováděl jeho neméně nadaný epigon, David Copperfield.

Třpytka nikdy nechyběl, když jsme vyjížděli k muzikám nebo zasedali U D ě d k a , U M r á k o t ů , U S l e z á k ů nebo U H ů b s c h e v radnici k partičce mariáše či jinému lehkému hazardu, co "hrajou andělé pod šibenicí". Jirka neznal v karetních hrách bráchu, hrál ostře, většinou z nás stáhl kůži, ještě teď má na svém nemalém bankovním kontě zaneseny naše prašule, o které nás bez skrupulí a zcela plánovitě a systematicky odíral, okocené po letech o slušné úroky. Dobře si pamatuju, jak s gustem říkával, když při výhrách shraboval naše upoceně chechtáky: "Pojďte, milánkové, domů, tady je váš táta !" Zdeptané spoluhráče, kteří si připadali vyrabovaní jako státní pokladna, častoval soucitným pohledem, a když se přiblížila chvíle, kdy nás oškubal do klamona a namastil si všechny kapsy a kdy jasně viděl, že jeho klajmy jsou už vyčerpány, zvedl se od stolu a rezolutně pravil, že jeho čas vypršel a že se musí neodkladně vrátit domů, anžtože je poslušný syn svých rodičů a nerad by riskoval svým pozdním příchodem antagonistické narušení harmonie a klidu domácího krbu.

Ale i jinak to byl správný man, jaksepatří pardnes naší party. Patřil mezi vyhlášené a neúnavné tanečníky, spolu s Čoudou zachraňovali čest naší skvady v této společensko - umělecké sféře. Sotva bubeník pročísl bicí a muzika začla šlapat, oba vlítli na parket jako tornádo.

A my, zbytek skvady, Sláva Lapardon, Bumbík a já, jsme pyšně valili bulvy z povzdálí, jak Třpytívo a Čouda, ti parketoví kosaři, trojčej, jako by jim ruplo v bedně, swingujou, bugařej, twistěj, lámou sambu a rozhazují po parketu s téměř profesionálními grify a fortelem ty extravagantní lehkonohe barbíny, které jsme jim záviděli, ale i přáli, protože to byli naši kémové, parketoví machři, parádní reprezentanti naší drink - und - tanz - komandy.

xxxxxxxxxxxxx

Z těch mladších hradčanských kamarádů nesmíme zapomenout na

Oldu a Rudu Novotných, kteří v době rozkvětu kuželkářského sportu v našem městěčku úspěšně káceli kuželky v závodních soutěžích spolu s přeborníky, jako byli "doleňáci", nezapomenutelný Franta Trejbal, Jarda Laifr, dalesovský Vávra, abychom pro paměť našich potomků jmenovali alespoň některé z nich.

XXXXXXXXXXXXX

Nad hračanským parkem vedle Jandíkových stojí dům Havelkových. S nejmladším členem jejich rodiny jsem se po letech spřátelil na podivuhodném vojenském cvičení, kde bylo, věřte nevěřte, jen pár desítek záložáků, ale zato několik s e t mladých vojenských adeptek, vojna to byla parádní, to si pište, ostatně se můžete v nějaké příhodné chvíli poptat Pepíka Havelky, však on vám poví, že vojenský dril není vůbec militaristický, že pověstné mazácké šikany není třeba se obávat.

XXXXXXXXXXXXX

Tam nahoře na H r a d ě a n e c h byla ještě jedna ulička, na kterou rád vzpomínám. Vlastně, ona tam je ještě dnes, ale všechno to, co mě s ní spojovalo, je už dávno pryč.

Když jdete po hlavní hradčanské ulici do kopečku, podél bývalého Rosůlkova pekařství, domu Jelínkových, Lošanových a Novotných, pak náhle před domem Roubalových zahýbá v pravém úhlu krátká slepá ulička, vedoucí kolem místa, kde kdysi stál domek Mrákotových, až k hospodářské usedlosti rodiny Kočových, kde ulička končí.

Kočovi měli syna Pepíka a dceru Milku, byli to vzdálenější příbuzní naší rodiny ze strany naší matky, chodil jsem k nim se sestrou, když jsme byli mladí.

Kočův ranč měl pro nás příchutě něčeho přírodního a prosluněného, tam nahoře na H r a d ě a n e c h jako by se slunce rozlévalo po okolních zahradách, polích, lukách a valech víc než tam u nás dole, chodili jsme tam pomáhat při žních, vázali jsme a stavěli panáky na polích, mlátili obilí ve stodole, teta nám mazala krajíce chleba čerstvě utlučeným máslem, zapíjeli jsme to hrnkem právě nadojeného mléka, tam jsem poprvé spatřil máselnici, stála v síni hned za dveřmi, a pak už jsem ji nikdy v životě neviděl.

Chodil jsem tam strašně rád, cítil jsem se tam volný a šťastný, Pepík byl nejen mým bratrancem, ale stal se i mým dobrým

kamarádem a jeho hezká sestra Milena, ta už tenkrát byla velká slečna, o které jsme my kluci snili.

XXXXXXXXXXXXXX

Když jsem před několika lety, po té děsivě hrozitánské časové propasti, navštívil Pepíka Kočího v jeho hradčanském domě na konci slepé uličky, která nás znovu vedla do mládí, vzpomínali jsme na dobu, kdy jsme byli šťastní a kterou odnesl čas, byli jsme oba smutní, dům byl prázdný, už tam nebyla teta ani strýček ani Milka, za dveřmi v síni už nestála máselnice, na dvoře bylo pusto a prázdno, nikde ani živáčka, nebyly slyšet hlasy lidí ani zvířat, všude ticho, ani slunce nesvítilo na zahradu a okolní pole a louky a valy.

Tehdy mě dětinsky napadlo, kdybychom tak mohli nasednout s Pepíkem Kočím na kouzelný koberec a odplout jako na obláčku zpátky do té krajiny slunce a šťastných dnů.

XXXXXXXXXXXXXX

A víte co ? Teď se vydáme na zpáteční cestu z H r a d č a n, hezky dolů, bude to sešup, to vám řeknu, telegrafický, to je fakt, ale i místopisně zajímavý, to aby naše procházka měla také, alespoň trochu, vzpomínkově poznávací charakter.

Jdeme tentokrát po druhé straně ulice, kolem Křepelova holičství, Štočkova uhelného skladu, Piroutkova tajemného domu, kde jsme my kluci sbírali plechové kotoučky, které se tam stále povalovaly, prý tam byla nějaká domácí fabrička, za Bradnovou hospodou jsme přešli kolem Lorencova truhlářství, pak kousek dál míjíme dům s "věžičkou", tam ordinoval zubní lékař pan Hudeček, prý tam kdysi bývala devátá hospoda smidarská, ale to už znám jen z doslechu, přecházíme náměstí kolem parku, jsme na chodníku před Filounkovým řeznictvím, za ním je Babákův obchod, Stránského hodinářství ve druhém Babákově domě, kde před lety bydlel místní lékař a po určitou dobu i starosta MUDr. František Babák, jehož syn Edward proslavil své rodné městečko jako fyziolog evropského významu, s úsměvem procházíme kolem maličkého cukrářství Tichých, kam jsme běhali kupovat gumové hádky a kde jsme při odchodu zlo- myslně, jak jen děti někdy umějí, vykřikovali posměšně a provoca- tivně říkačku: "Andělínka, Filipínka, Sláveček ..." Ale stejně si myslím, že dobromyslná paní cukrářka se nad dětskou průpovídkou, která ji parodovala, jak před lety svolávala vlastní děti domů, zlobila jen naoko, už jsme před Samlerovou hospodou, nejrušnějším saloonem ve městě, kde to bžuní až dlouho do noci a o víkendech až do ranního kuropění, za Svobodovým holičstvím a kadeřnictvím se zastavujeme před obchodem pana Tauchmana, odkud voní jakoby exotickými dálkami káva, která se tam praží, i když jádro obchodu tvoří železářství, nejmladší ze tří synů Tauchmanových Mirek, nejvšestrannější smidarský sportovec, patřil mezi nás, za Bradno- vým domem, na němž pamětní deska připomíná pobyt Karla Sudimíra Šnajdra, básníka našeho národního obrození, se dostáváme před středostavovskou restaurací U S l e z á k ů , kde byl jeden z peněžních ústavů smidarských, v tomto rozlehlém jednopatrovém do- mě bydlí rodina známého pedagoga novobydžovského reálného gymná- zia, prof. Zdeňka Tomáše, žili tam také moji kamarádi, bratři Vlkovi, a za průjezdem bylo Deylovo truhlářství, kam jsem za Iva- nem Deylem chodil každý den, protože to byl skvělý a přímý kluk, který nic nepředstíral, zvláště ne naše přátelství, jeho smysl pro fair play pramenil ze sportu, v němž vynikal, byl to kamarád, na kterého už nemůžu zapomenout.

Tak a teď sejďeme až ke kostelu, míjíme sochu Jana Nepomuckého před Horáckovým zelinářstvím, kde jsme na schodech sedávali dlou-

ho do noci, pak mlsně nakoukneme do legendární cukrárny pana Zástěry, jehož syn Zdeněk byl jedním z kompardů naší skvadry, kde vystupoval pod známou onomatopoickou přezdívkou. Nyní jsme před Novákovým řeznictvím.

S T O P ! S t o p ! S t o p ! P o z o r ! P o z o r !

Ted' to nesmíme minout. Raději se zastavme.

Mezi Novákovým domem a Volechovým obchodem a dílnou a prodejem a opravou jízdních kol se z n i č e h o n i c objevuje ulička.

XXXXXXXXXXXXXX

Nečekaná, schovaná, nikdo z cizích ani neví, že tam je, uzoulinká, je to spíš cestička, obrostlá z obou stran keři a stromy, jejichž větve jako by vytvářely nad ní klenbu, zdá se ti, že procházíš tunelem, kde svítí zelené světlo, které tě vede na maličký poloostrov, kolem něhož protéká řeka.

Snad to bylo zelené světlo z téhle kolibří uličky našeho dětství a mládí, co mě pomáhalo vést z životních protivenství do naděje.

XXXXXXXXXXXXXX

Říkali jsme tam U T r u b k y , už ani nevím proč, chodívali jsme se sem koupat. Byla to spíš výchozí stanice, pozvolna jsme se většinou rozprchli na jiná místa, hlavně k T o p o l ů m nebo ke S p l á v k u .

XXXXXXXXXXXXXX

Přitom U T r u b k y bylo taky krásně.

Cidlina sem přitéká od Chotělic, za Pilařovým mostem se do ní vlévá Javorka. Pak se klikatí pod zahradami domů, jejichž obyvatelům osud dopřál naslouchat hlasu řeky, žít blízko přírody. Na její hladinu, ponořenou většinu dne v tmavozeleném přítmí, padají sluneční skvrny, jež prosvítají větvovím stromů.

Na protější západní straně za řekou bydlel další náš kamarád Karel Zechovský, který měl rovněž blízko ke sportu, jeho mladší bratr Zdeněk byl jedním z nejtalentovanějších hokejistů, ping-pongových a volejbalových hráčů ve Smidarech, zároveň s hradčanským Joskou Reichem, který ostatně patřil do jisté míry také k této části Smidar, oženil se se Zdenou Víznerovou z Vavřichova domu. Třetím členem tehdy nastupujícího sportovního triang-

lu byl Honza Šefara, který byl navíc i výborným fotbalistou.

Od Zechovských C i d l i n a protéká pod farou až ke splavu, kde se pod bývalým zámek trochu rozlévá, nad jejím břehem je malá úžlabinka, tam přímo u vody bydlela paní Kafčíčková, ani sám nevím, jsk se skutečně jmenovala, ale my jsme jí tak říkali, hned vedle měli dům Břízkovi, jejichž černovlasá dcera Máňa, moje spolužačka, se provdala za urostlého chlapíka, Vaška Kusů, nad nimi bydlela rodina Novotných, a když vystoupíme o malinko výš, jsme hned u pošty, napravo je kostel a fara, naproti v ulici K a r l a S u d i m í r a Š n a j d r a je sokolovna, na stejné straně je moderní "shopping centre", nákupní středisko, jehož hlavní vchod s terasovitým schodištěm a kovovou skulpturou směřuje do náměstí.

XXXXXXXXXXXXXX

Ale my se vrátíme ke T r u b c e .

Stojím tu na výspě svého dětství a mládí, na nepatrňoučkém, stromy a keři zarostlém, poloostrůvku, který jsem opustil před dávnými a dávnými lety.

Dívám se přes C i d l i n u , říčku moji milovanou, co v ní bývalo ryb a raků, koupajících se dětí, kde na břehu sedávali mlčenliví rybáři u svých prutů, Zdeněk Zástěra, Mirek Pejskar, Franta Stárek, Láďa Tichý, zase vidím, tehdejšíma bezstarostnými očima, nádherné, rozlehlé louky za řekou a za trnovou hrází v modrošedém oparu obrysy vzdálených hor.

V duši se mi znovu rozeznívá poetická apoteóza smidarských luk, kterou po letech napsal pražský lékař MUDr. Miloslav Brejcha, když vzpomínal na šťastné chvíle svého mládí, prožité uprostřed kamarádů a přírody v našem městečku, slova, která jsem nezapomněl a za něž mám jejich autora stále rád.

"Smidarská luka - to byla největší přírodní krása, kterou město má. Znáám je v jejich plné letní nádheře, v šťavnaté zeleni, poseté květy, bzučící hmyzem a při sklizni sena omamně vonící pokosenou trávou, s pestrými skvrnami žen a děvčat při senoseči, obracení a sušení - ten obraz je pro mě uskutečnění Beethovenovy "Pastorální" i naší hymny. Znáám ta luka i v zimě, pod těžkou oblohou smutně bílá, s obzorem splývající nebo zase jiskřící v zimním slunci, až oči bolí, znám ta luka, když hustá ranní mlha podzimu klesne a na krátkou dobu promění krajinu v nedohledné bílé moře, z něhož jen tu a tam čnějí vrcholky stromů na hrázích cest. Vyměnil bych vznešenost kterýchkoliv hor za malebnost smidarských

luk."

XXXXXXXXXXXXXX

Znovu a znovu si přivolávám vzdálené chvíle, vracející se jako tažní ptáci.

Znavený po klikaté pouti životem a zmoudřelý poznáním, co okamžiků jsem promarnil a poztrácel v tom zběsile uhánějícím čase.

To tenkrát v mládí, jako bys byl blíž ke kráse, tvůj život byl plný vzrušujících, dráždivých okamžiků, až k nevíře, pane můj, se to teď zdá, tenkrát stačilo něco nepatrného, bezvýznamného, co ostatní lidé přehlédli, aby se to stalo předmětem tvého úžasu a zbožnění, úder očí při náhodném setkání, půvab nevyzpytatelného pohybu, klenba obočí, záchvěv řas, závan větru ve vlasech, úsměv, jenž se prosmykl tváří, co já vím, už je to daleko, vůně těch jepičích, báječných, podmanivých lásek už dávno vyprchaly, ale jejich odlesky se chvějí v duši jako potlumené zlaté stíny.

To až po letech je tvá jsoucnost slepena ze všedních stereotypů a banálních setrvačnickových rutin. Už jsi přestal toužit, nečekáš a neobjevuješ. Obracíš se víc do svého nitra, jako bys nevěděl, že čím víc se přimykáš k své zkormoucené duši, tím víc se vzdaluješ světu. Ztrácíš tu pohádkovou schopnost, kterou ti daly sudičky do vínku, být zjitřován šílenou krásou okamžiku.

XXXXXXXXXXXXXX

A pojednou, jako by se nebe nade mnou rozevřelo a slunce rozsvítilo, zase poskakuju napříč loukami a řičím jako splašené hříbě, zatoulané od mateřského stáda mustangů, a smidarskou prérií se rozléhá halekání, odrážející se ozvěnou jako křik Indiánů na válečné stezce, už se šinu, už si to hasím, kluci moji od topolů, už se řítím, holky moje medový, kam běží ten nesmírně mladičkový poděs, otevřenou přírodou, potrefený volností a krásou, to co hledáš, nenalezneš, už jsem na hrázích, bacha na věc, už vbíhám na cestičku k topolům, už vás zdravím, kluci moji od topolů. Ahojas, jak vám dupou bizoni? Tě víno, bambínno, tě prsk, jak ti šlape kufr? Už pálím všechny mosty za sebou, už zase frčím z tý tramtárie promarněných let, už se nemůžu dočkat, holky moje krásný, až vás bu-

du zase podkupovat a plácát do vody a stříkat vám do vlasů stříbrné řetízky z vodních perliček, vždyť slunce tak pálí, na vlasy mně nešahej, vypni motor, magorku, no ták, copak neregistruješ, že jsem natupírovaná, debilku, z louky na protějším břehu zase slyším z tranzistoráku zpěvákův prosebný hlas R u b y , n e c h t ě j m i l á s k u b r á t . . .

A h o j a s , a h o j d a , č a u e s , t a k c o p a k m á m e d n e s k a v e č í r v p á c u , m a r ť a n í , d o C h o t ě l i c k Z E L E N Ý M U H Á J I , d o D Ě L Á K U v e S k ř í v a n e c h , k e K A R Á Š K Ů M d o S l o u p n a , d o L h o t y k D R O B N Í M , d o K ř í č o v a k R O D R O V Ů M , d o Č e r v e ň o v s e k M E L I C H A R Ů M . . .

J s e m z a s e z p á t k y . J u p í í ! S l y š í - t e ? S l y š í t e ? J u p í í ! ! J S E M Z A S E Z P Á - T K Y D O M A ! ! !

Tady jsem byl kdysi šťastný, tady jsem se učil radovat a milovat, tady jsem dýchal vzduch pod modrým nebem, tady jsem pelášil přes zelené louky, zlaté paprsky mě stíhaly v mém běhu, tady jsem se koupal v křišťálových tůňkách, tady jsem házel kamínky do vody, které skákaly po hladině jako rozpustilé žabky, tady jsem prováděl klukovská alotria v kruhu svých kamarádů, tady se mi zdálo vjednomkuse o těch nezapomenutelných holkách, tady byl můj domov, můj ztracený, nenávratný ráj

Všechno jsem pochopil, teď vím docela jistě, že až budu ze světa odcházet, bez naděje návratu, že se v mé mysli znovu, naposled, roztočí obrázky z mého vzdáleného života ... zase tě uvidím, cestičko má k topolům, pěšinko stinná mých dětských let a mladých roztoužených snů, copak asi děláš po těch dlouhatánských letech, nezasteskne se ti někdy po skotačení a výskání dětí a po večerním mazlivém šepotu milenců? Kde jsou všichni ti hluční, veselí a neklidní a recesní kamarádi, kde jsou ty dívky nejšťast-

nější ze všech, hrdé a magické a tajemné, vcházející do našich chlapeckých snů jako renesanční zářící sochy, tryskající v smích, potlačující zádušnost a snivost svých těkavých pohledů a vrtošivých duší?

Kam jste se rozprchli? Ivane, Mirku, Tonouši, Mílo, Oto, Jirko, Jardo, Rádo, Karle, Zdeňku, Slávku, Josko, Vašku? Věro, Milko, Zdeňko, Jarmilo, Marie, Lído, Vlasto, Jarčo, Milado, Jano? Kolik bych vás musel vyjmenovat, abych ukonejšil své vyprahlé, srdce?

A zase jdu tou K r á l o v s k o u c e s t o u pod korunami tvých vysokých a štíhlých topolů, ruku v ruce, jako jsme chozí dívali, zase máš něžné a vlahé oči, útlou a křehkou náruč a v duši sen o štěstí, v dálce za fabričkou v lukách zase hučí splav pod zámeckou zahradou, na tmavějící se obloze se houpá věž chrámu svatého Stanislava, před námi se halí v přívětivé šero vršek Bazantnice, tam na západě nad Medříčem skomírá slunce v oranžovém zrcadle navečerního nebe.

XXXXXXXXXXXXXX

Tenhle kousek země dal kdysi rozezlený vojevůdce husitů spálit a vyplnit, ale městečko, které tady povstalo, žilo dál po stáletí a bude žít v blízké i daleké budoucnosti.

XXXXXXXXXXXXXX

Znovu vidím tu skvostnou paradoxní dobu, plnou mladých snů a schválností, smíchu a pláče, výbuchu nadšení a blúsových mindráků, ten nepředstavitelně hravý a barevný svět, kdy mladé, sluncem obhořelé dívky esteticky mámily rozdivené chlapce, skrývající před lidmi své zakázané bizarní sny, či vybíjející se v primitivních hordách, lákaly je do vzrušivě šalebných tenat, kde se jejich duše vplétaly do ozvěn dosud netušené touhy.

XXXXXXXXXXXXXX

Možná, že za světem, v němž žijeme, vysoko nad oblaky v nedozírnu, je jiný svět, svět, který ti vrátí tvé dětství a tvůj domov a tátu a mámu a kamarády a tvé blouznivé touhy, možná, že budeš zase K r á l O k a m ž i k u a K r á s n ý c h L u n e t i c k ý c h L á s e k v tom estetickém a poetickém moři mládí.

XXXXXXXXXXXXXX

E p i l o g

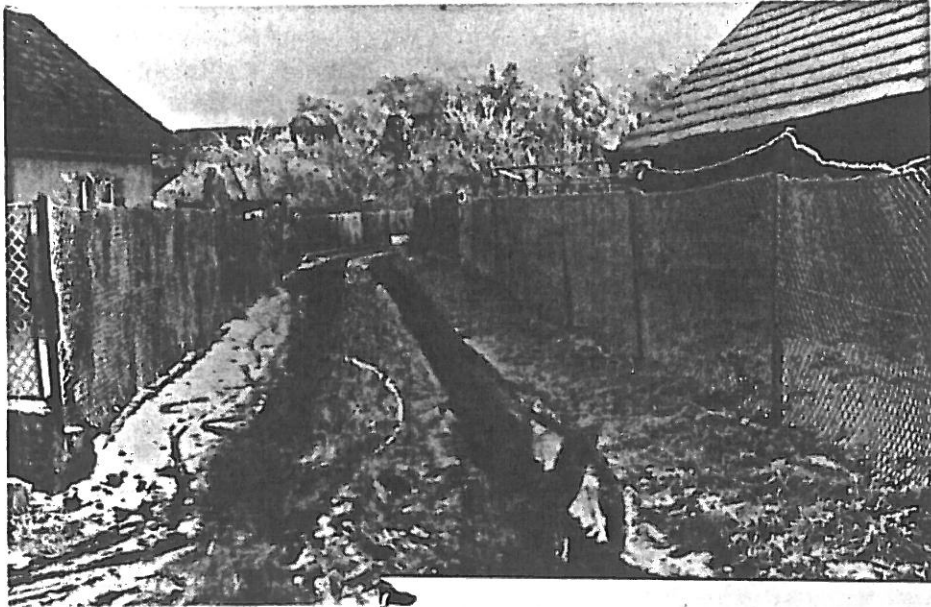
Tak sbohem, kdo ví, jestli se ještě někdy takhle zblízka uvidíme, V a v ř i c h o v k o , uličko nejkrásnější, když voníš jarem, a ty, uličko bezejmenná, vedoucí za tou tajuplnou radniční zahradou, sáňkařská cestičko v hradčanském parku, i ty, slepá uličko ke Kočům, ústící v slunci, cestičko ke T r u b c e , kratičká, zarostlá a skrytá v zeleni keřů a stromů, a jak se mám rozloučit s tebou, cestičko k T o p o l ů m , má z nejmilejších, i vy, pěšinky "houbařské", do chotělského lesa, přes louky a pole, až ke schůdkům na pokraji lesa, pamatujete, tam jako strážný duch vartoval pan hajný Vrána, pěšinko za smidarským nádražím, kudy jsme capkali jako malé děti, to naším průvodcem byl náš děda, vášnivý houbař, vysoký, vousatý, moudrý a rozložitý jako dub, hospodský ve Smidarech, táta naší mámy, i na tebe nezapomenu, pěšinko za M e d ř í č e m , kterou udusaly naše bosé nohy, když jsme uháněli kolem tvé staré košaté lípy k tomu čarovnému S t á-

v k u , a pamatujete se, kamarádi moji dávní, na tu cestičku pohádkovou, která nás vodila ze S t á v k u mezi řekou, stromy a vrbovými keři, pod měsícem a hvězdami za tancem a láskou, kolikrát jsme tudy táhli s Čoudou, Třpytkou, Bumbíkem a Slávou Lapardonem k muzikám, U Z e l e n é h o h á j e a U H l a v - n i č k ů , bylo to tam, panebože, tam to bylo, kde jsme při tanci šeptali rozesmátým Chotělačkám do voňavých rozevlátých vlasů loudivé obrázky našich bláznivých nocí a snů

XXXXXXXXXXXXXX

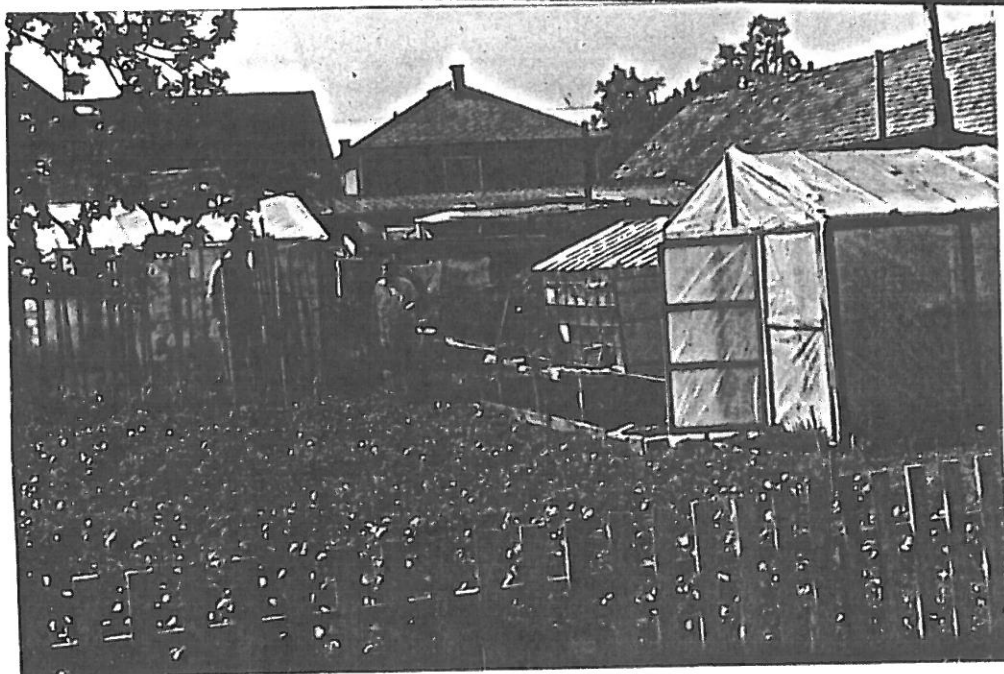

Vavřichova ulička

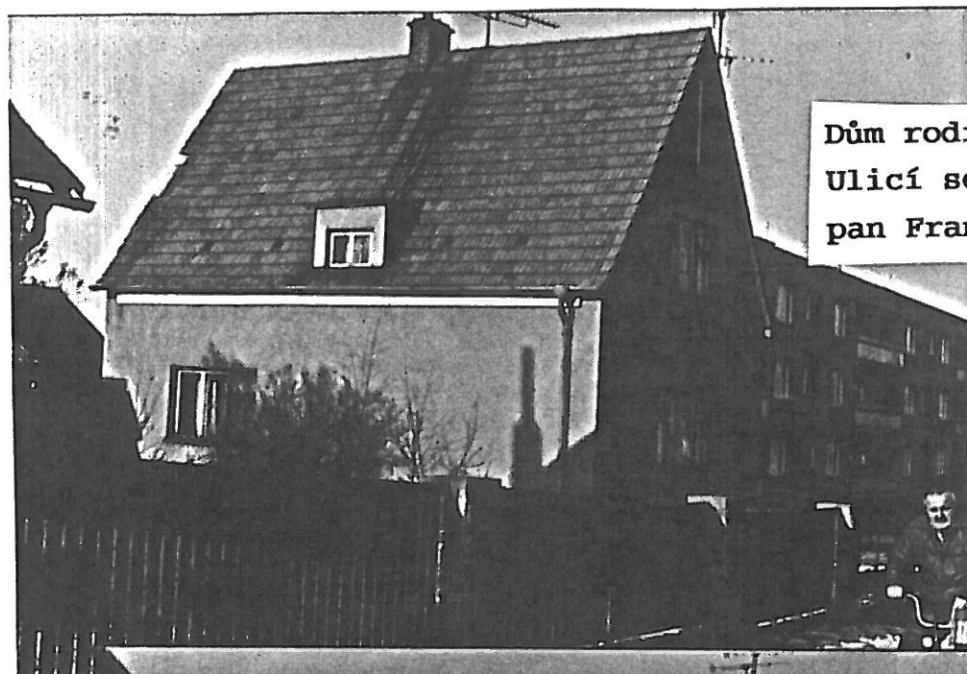

V zimě

Na jaře

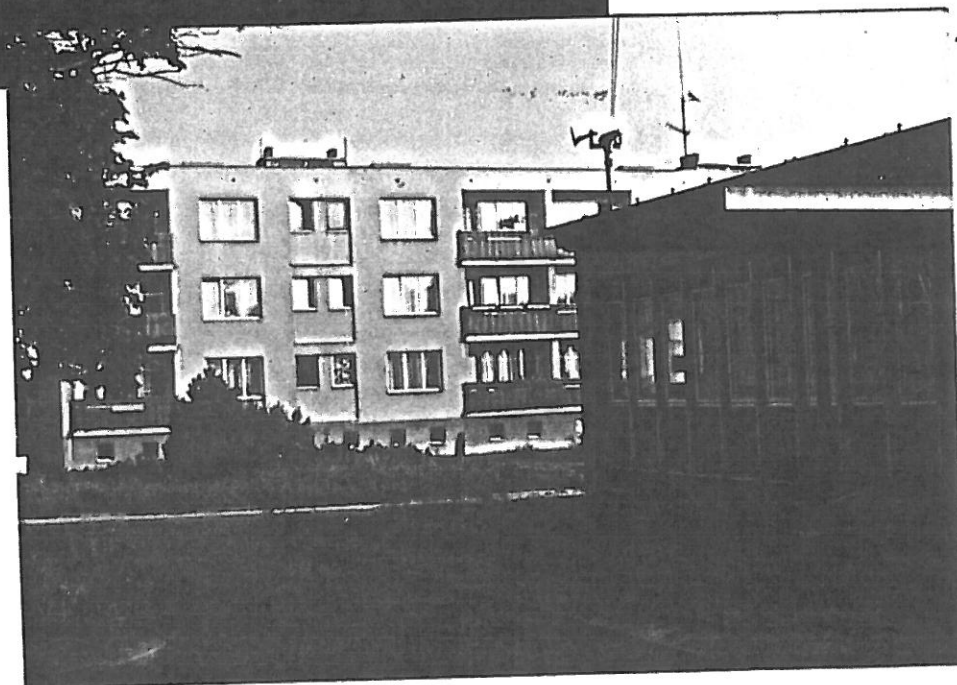
Ulička spojující Hradčany s Kaprovou ulicí a Stávkem
Nyní ulice U Střediska

Dům rodiny Kazdových
Ulicí se vrací na kole domů
pan František Stárek

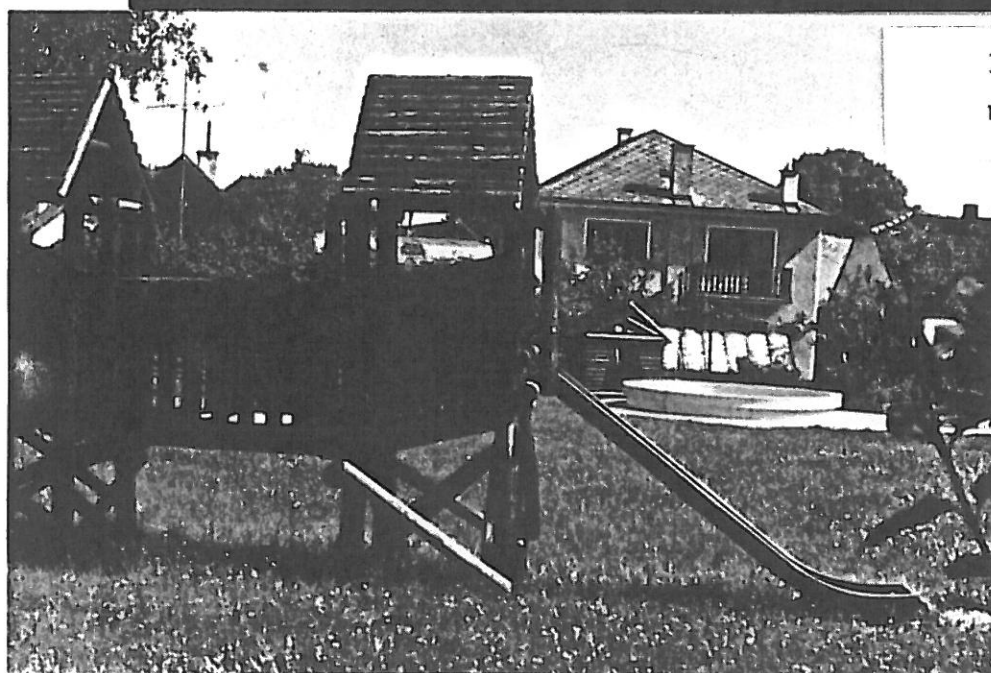
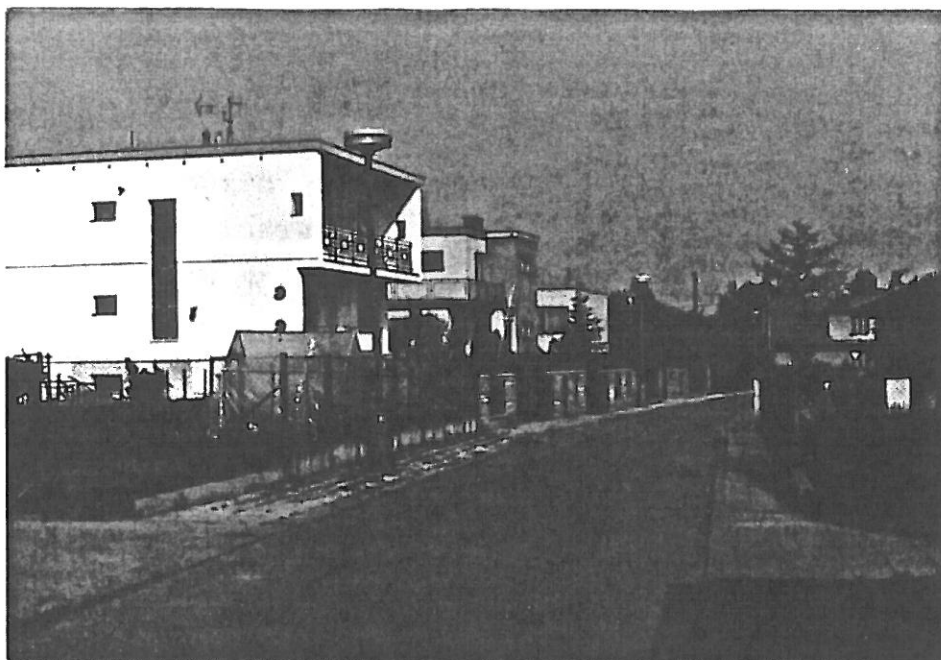

Bytovky
v ulici U Střediska

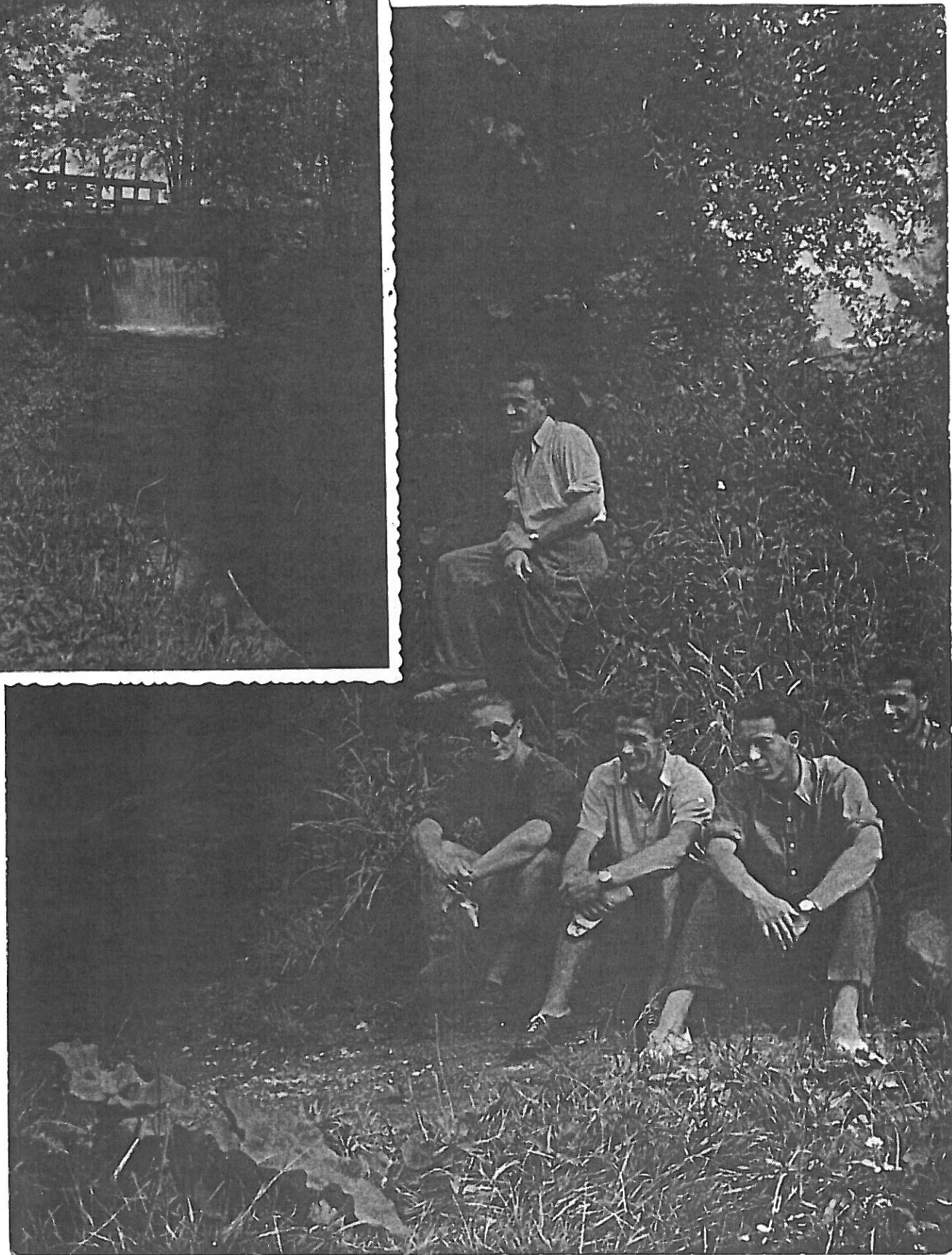
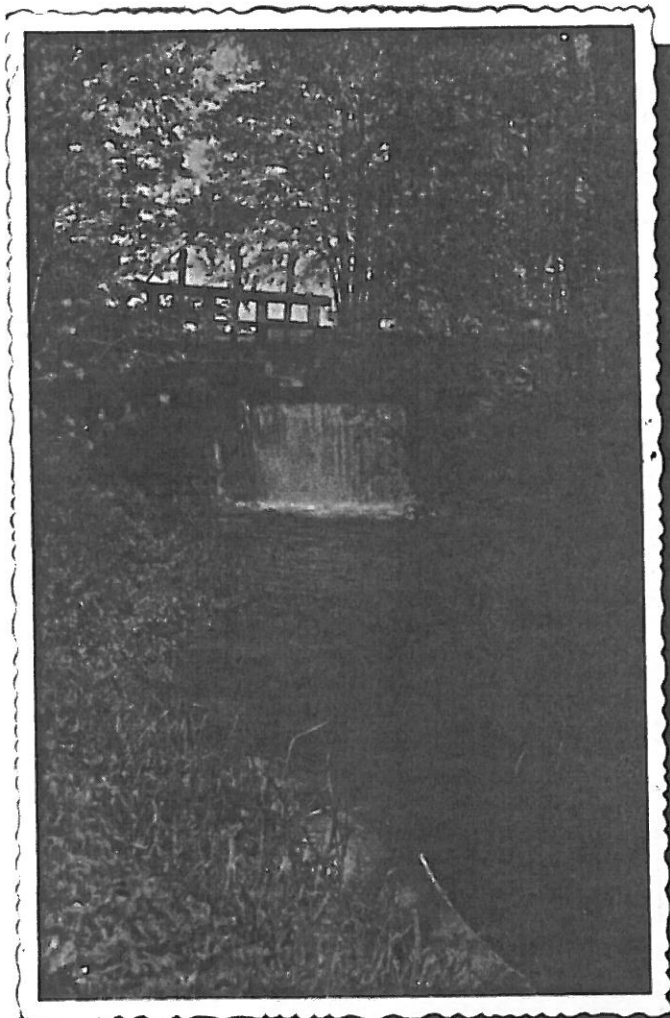
Na pravé straně
část zdravotního střediska

Zahradní ulice
/ústící v ul. U Střediska/

Dětské hřiště
mateřské školy

Dole zprava: Milan Šefara, Ota Vlk, Mirek Tauchman, Franta
Vaníček
Nad nimi: Radomil Blažek

U Splávku

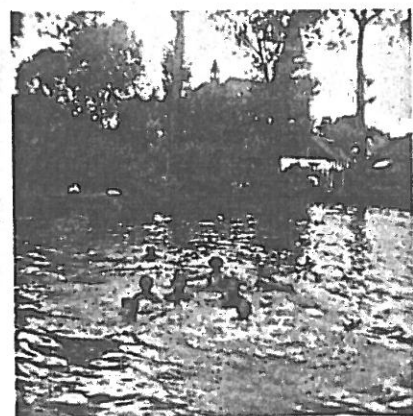

Marie Tomášová, Vlasta Franclíková, Radomil Blažek

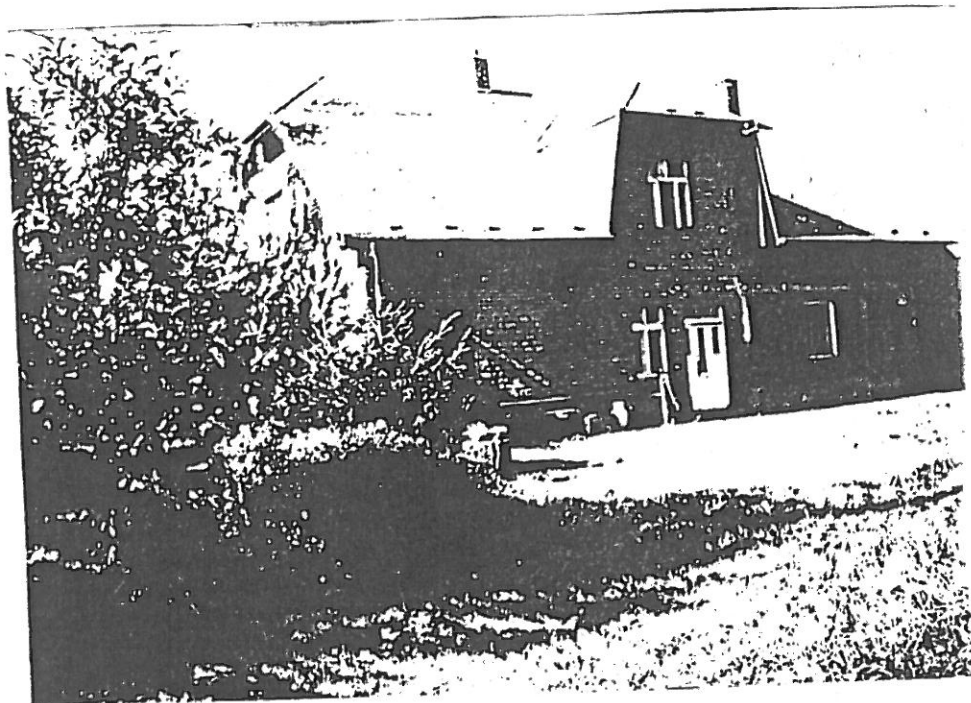
Na Paloučku
/soutok Javorky a Cidliny/

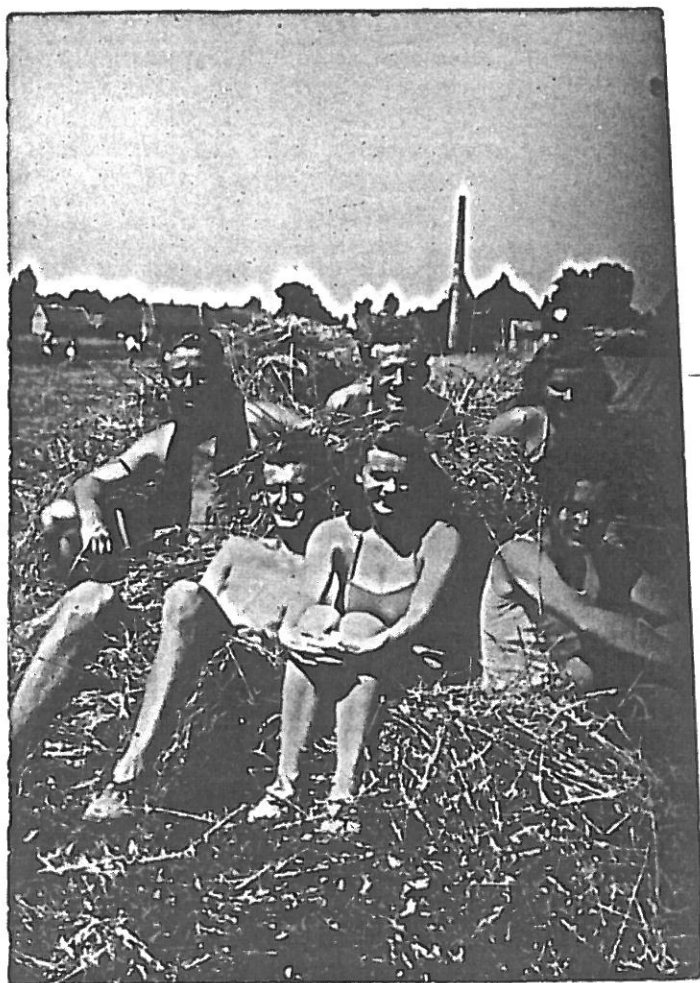
Koupání U Trubky

U Kočů na Hradčanech

Pepík Kočí, jeho sestra
Milka a její přítelkyně
Eva Stránská

Smidarská mládež
na "žňové brigádě"

Dole zleva:

Pepík Blažek, Zdena Doubravská,
(Zdeněk Tyrychtr ?)

Nad nimi /zleva/:

Franta Vaníček, Ráda Blažek,
Zdena Víznerová

Ilustrovala: Mgr. Radka Vaníčková - Krahulcová

Foto: Z rodinného archivu rodiny Vaníčkových

Prameny: Vlastní vzpomínky

Rodačka ze Smidar oslavila

104. narozeniny

Svůj věk prý přestala babička Jiráňková počítat už při desátých narozeninách.

Krásných 104. narozenin se 28. února dožila paní Marie Jiráňková, místní rodačka. Žila ve Smidarech až do svých 99 let, kdy se přestěhovala k pravnučce do Čermné. Nyní bydlí v Domově důchodců ve Vrchlabí.

"Pila bych jak ožralec," ozvalo se v sobotu dopoledne z jednoho lůžka zastřeným hláskem - a prosba dále gradovala. "Mám v hubě jako v nejparnější létě." Vlasta Vejnarová neterť od jejího syna, která se denně obětavě stařence věnuje, přání a potřebu dnes stočtyřleté Marii Jiráňkové, okamžitě splnila. "Babičce nedokáže nikdo nic odepřít. Je krásná, kouzelná, hodná a nezkazí žádnou legraci. Když se tro-

ch víc rozparádí, tak vždycky pohlédne nad sebe, kde má pověšenou fotografii své maminky, která se dožila šestadevadesátilet. Pak prohlásí, že už musí být hodná, protože ji maminka hlídá."

Oslavenkyně s vnučkami Miluší Heidenreichovou z Mostu a Evou Lischkovou z Teplíc. FOTO KN: KATKA ZILVAROVÁ

Paní Jiráňková se narodila přesně 24. února 1896, ale na rodném listě se objevilo pozdější datum 28.2.

"Dříve k takovýmto nepřesnostem docházelo běžně," vysvětlila sociální pracovnice Z. Buderová. "Babičce se zde dostává veškeré péče," pochválila personál vnučka Mil. Heidenreichová z Mostu. "Každý ji má rád. Je vyrovnaná a sečtělá. Na všechno má odpověď, má přehled a dokáže držet krok s dobou," řekla pí Buderová. Paní Jiráňko-

vou postihla začátkem února těžká chřipka a její zdravotní stav se zhoršil. Babička neužívá žádné léky. "Špatně slyší na levé ucho, takže se na ni musí mluvit hlasitě. Zrak už také nemá dobrý a srdíčko díky chřipce je teď slabé. Všechno to ale souvisí s jejím úctyhodným věkem," sdělila pí Buderová. Osobně přijeli babičce poblahopřát zástupci městečka Smidar i vrchlabský starosta. Oslava se konala v Domově důchodců ve Vrchlabí. A nezbytný recept na dlouhověkost? "Od zámru do zámru jsem chodila bosa a životosprávu představoval nejčastěji chléb a melta," prozradila babička Jiráňková.

ŠKOLSTVÍ

Protože nejstarší školy byly zřizovány při farách, a fara ve Smidarech byla již v době předhusitské, domníváme se snad právem, že tu v té době byla už i škola, kterou pravděpodobně zřídila pražská kapitula. Ta byla totiž patronem zdejší fary. Docela určitě však byla škola ve Smidarech už v 16.století. Tehdy už Smidary /1562/ byly povýšeny na městečko a je nemyslitelné, aby ve městečku nebylo školy. A jestli nebyla v první polovině tohoto století pak v druhé polovině určitě byla postavena za pánů Zylvárů ze Silberštejna. V roce 1699 byla škola o jedné místnosti v panském domku, v místě, kde "farské marštale" stávaly, kterýžto domek obec od majitele panství dostala. Tam se vyučovalo až do roku, kdy k nám vpadli Poláci a kdy Smidary, kromě fary, celé lehly popelem. A protože už tenkrát se v zápisech mluví o starobylé škole, je jisté, že škola tu už před rokem 1600 byla. Kde ale ta starobylá obecní škola stávala? Jistě někde poblíž fary a to pravděpodobně na prostranství, kde dnes stojí dům čp.158 /Jar. Mašinda/. A tato škola tam byla ještě roku 1699. Není známo, zda tato budova shořela nebo jinak zašla, ale to místo obec prodala, zahradu také a to faráři Mat.Vítu Stuchlíkovi a koupila městský grunt od Martina Zmítka, tam co dnes stojí jednopatrový dům /I. Dejla/, a na tom gruntě postavila prostornou školu se třemi místnostmi. Dvě z nich byly učebnami, jedna sloužila učitelům. Při škole byla i zahrada. Ale už roku 1822 byla škola malá, nevyhovovala, pronajat byt pro učitele v čp.16 /dnes J.Bradna/ a pomýšlelo se už tenkrát na stavbu nové školy. Ale roku 1825 přišel strašný požár, 48 měšťanských domů lehlo popelem a také radnice se školou. Byla rozbořena zeď kolem hřbitova a materiálu se mělo použití na stavbu školy. Ten se ale pomalu rozebral a tak teprve roku 1856 koupil Karel Wágner spolu s městečkem dům jednopatrový čp.108 a pod dohledem a řízením patronátního komisaře Jana Sache-
ra, faráře Fr.Fialy a purkmistra Václava Dejla se tento dům přeměňoval ve školní budovu o dvou třídách a bytu pro učitele. Dne 20.října 1856 se v nové školní budově začalo pravidelné vyučování. V čele stkvěl se zlatý nápis : Městská škola. Děti přibývalo, množily se třídy: třetí, pak čtvrtá a pak už budova nevyhovovala.

Přistavěla se vzadu jedna třída, pak druhá a flikovalo se to, jak se dalo. Teprve roku 1888 došlo k přestavbě přední části domu, vjezd zastavěn a budova nabyla nynějšího vzhledu. Celý náklad činil 6000 zlatých. Utekla léta - ne mnoho - a už se učí a tlačí v budově šest tříd a z toho co bylo napsáno je jasno, že budova přestavbami byla hodně zkomolena a že už dávno nevyhovuje. Než vyučovalo se v ní až do převratu 1918. Ještě i po něm, rodila se pod její střechou nová škola měšťanská, chodili do ní žáci živnostenské školy pokračovací a vše se do ní - ovšem s potížemi ztěsňovalo. Pravda, že se tu a tam musela pronajmouti pro některou třídu místnost mimo školní budovu. Po roce 1918 při parcelaci byl zabrán pro školu tzv. zámek čp.5 a adaptován pro měšťanskou školu r.1923/24. Adaptace byla drahá a nepovedla se. Adaptaci navrhl a prováděl stav.František Zejdl. Začalo se v této budově učit 1. září 1927. Správcem školy byl ředitel měšťanské školy a v budově bylo dovoleno - dle kolaudačního protokolu - vyučovati nejdéle 25 let, tedy do roku 1952. Bylo to zase jen příštípkování a pomýšlelo se na stavbu nové školy . Dnes píšeme rok 1961 a stavíme novou školu, krásnou, na krásném místě, obrácenou k východu, děti se budou dívat na bývalé okresní město Nový Bydžov. Budou mít slunce, dost vzduchu, všechno pohodlí, klid - uprostřed našich smidarských lánů. Do Smidar chodily v dobách minulých děti z celého okolí. Škola, ač Smidary byly městečkem, tu byla jen triviální, později farní, ale způsobem vyučování byla již počátkem věku 17tého vlastně školou hlavní. Později se "vyškolily" /postavily si svou školu/ obce Loučná Hora, Chotělice, Smidarská Lhota. Dnes se k nám opět přiškolily obce: Chotělice /odškoleny r.1853/, Smidarská Lhota - brzy po roce 1945 a pak Loučná Hora. Teď ještě malinko jen o našem smidarském učitelstvu a i životě jeho ve Smidarech.

UČITELSTVO NA NAŠÍ ŠKOLE OD DOBY NEJSTARŠÍ PO ROK 1961

Ti, kdo školní mládež cvičili, tj. učili a vychovávali se nazývali "kantory", od latinského "canto" zpívám a to proto, že vedle své povinnosti vyučovací zároveň působili při kostele, tj.zpěvu a hudbě církevní učili a zpěv a hudbu v kostelích řídili. To za dob mého učitelování ustávalo až přestalo, učitel už nebyl nucen takto si přivydělávat - měl už pevný, zákonem stanovený plat. Kantor nebyl název hanlivý i když jsme ho my neradi užívali majíce krásné české slovo učitel. Slovo kostel se v této knize také hemží a bude snad dobře, když si řeknem, že není naše, ale latinské

slovo: castelum = menší ohrazené místo - hrad. Když na naší škole byli učitelé dva, pak starší, vedoucí, později řídící učitel se jmenoval kantor a druhý mladší pomocník - buď školní mládenec - organista /organ = varhany/. Roku 1848 mizí titul mlad.pomocník a nastupuje podučitel. Roku 1874 jsou už ve Smidarech 4 třídy. Učitelé se střídají. Rok 1880: pobočka u 4.třídy pro dívky, první učitelka Mathilda Pospíšilová z Prahy. Rok 1885 - zřízena 5.třída - řídící učitel Karel Lhota 1889 odchází na odpočinek do N.Bydžova, po něm řídící učitel Jan Vacek, za něho byla škola 6 třídní. Boh.Klenka, řídící učitel v r.1905. František Hátle, řídící učitel r.1910, Antonín Prachatický řed.školy 1919/20. Václav Rýgl 1920 - 1939 řed.školy. Oldřich Doležal 1939-41, Josef Kubát až do roku 1945.

DŮCHODY UČITELE

Byly skromné. Tak se o nich dočítáme v r.1713 toto: Mimo sobotales, štolu a koledu dostával kantor 15 mandel 12 snopů rozličného obilí a od městečka 12 zlatých. Vidíme z toho, že školství ve svých plenkách bylo jen a jen záležitostí obcí, městeček a míst, ať už šlo o věcný či osobní náklad. Trochu snad pomáhaly farní správy a také vrchnost, která poskytovala otop vždy a někdy darovala i budovu pro školu. Z roku 1770 mám od nás tuto zprávu: Kantata dostával z městečka a přiškolených obcí 9 kop a 39 snopů rozličného obilí tj.38 mandel a 9 snopů.

Co byl sobotales: Byl to nepatrný týdnenní plat, který rodiče za vyučování dítek obyčejně v sobotu buď po dětech posílali nebo sami nosili. Když to vše zvážíme dobře a převedeme na tehdejší drahotní poměry musíme potvrditi hned naši první větu stoprocentně a navíc, když se zamyslíme nad sobotalesem, koledami - tož se učitel pohyboval stále na okraji propasti, jež možno nazvat "propastí žebroty". Zamyslíme-li se nad školou - vidíme okovy poručenství a lámání, ne sice na kole, ale určitě lámání charakteru.

První podučitel /školní mládenec/ měl upraven plat na 150 zlatých ročně a k tomu ještě štolu, což nebyl jistý příjem. Druhý podučitel / řídící si ho zajistil k ruce/ musel řídící zaplatit 130 zlatých ve 1/4 letních splátkách. Do školy chodily děti do 12 let a pak jen na opakovací hodiny v neděli a ve svátek. Škola ve Smidarech byla triviální, později farní, ale počtem tříd a vyučováním byla na úrovni školy hlavní. Proto byly na ní i dvojce zkoušky. První v březnu za přítomnosti místního faráře, druhá koncem června před biskupským vikářem. A tyto zkoušky byly jen na hlav-

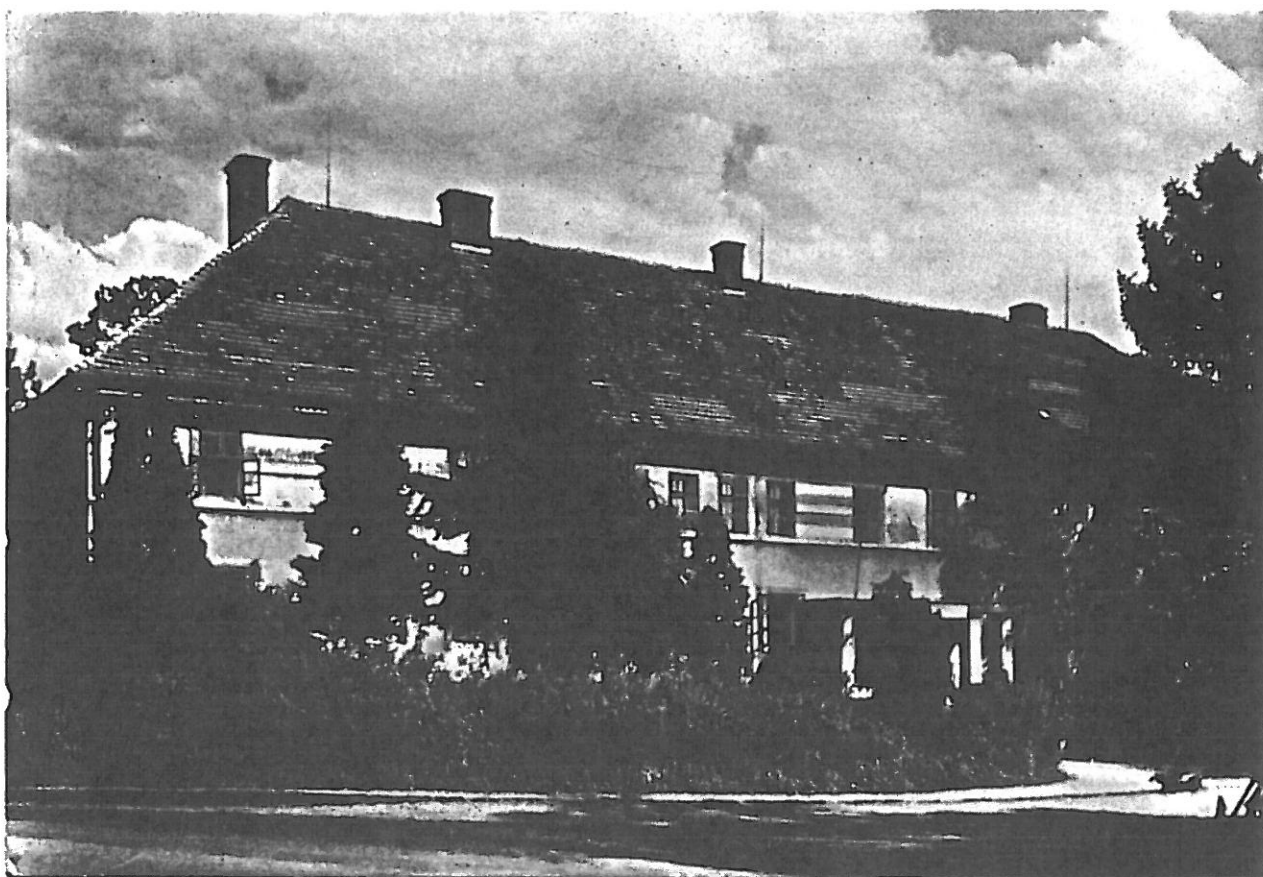
ních školách.

Ze všeho je viděti, že náklady všechny nesly obce v tomto období, dozor měla jen církev. Brzy - počátkem 19.století přebírá dozor nad školami stát a náklady se dělí na dva účastníky: obce, města a městečka náklad věcný - náklad osobní přebírá stát. Různými předpisy - zákony platy přesně vymezuje, učitel už není na okraji "propasti žebroty" a i nízké platy daly učiteli sebevědomí a také vážnost v obcích. Platy se zvyšovaly pomocí postupů po pěti letech později v období tří let a byl učitel zajišťován důchod - pense. A ještě později vymohla učitelská organizace pojištění lékařské - léčebný fond. Dozor vykonávali inspektoři zemští a okresní - náboženství zůstává za Rakouska i první republiky vyučujícím předmětem, děti navštěvovaly kostely a účastnily se bohoslužeb v neděli a svátek za dozoru učitelů a dlouho trvalo, než vliv kněží ze školy nadobro vymizel. V roce 1840 bylo ve Smidarech 265 dítek a 120 jich chodilo na opakovací hodinu a počet stoupal rok od roku. V roce 1864 je už 310 dítek a 112 jich chodí na opakovací hodinu. Němčina byla zavedena r. 1876 ve zdejší škole ve 4.třídě a potom ve všech třídách. Němčina nebyla povinným předmětem a učila se stále nepovinně i na středních školách až do roku 1918. Potom za republiky se na naší škole vyučuje němčině nepovinně až do "Protektorátu", kdy od 1.třídy se má vyučovati němčině povinně. Po roce 1945 se zavádí do všech škol československých povinně ruština, ruší se výučba němčině. Ruštině se vyučuje od 4.třídy. Roku 1877 byla zem.škol.radou povolena ve Smidarech pokračovací škola hospodářská pro odrostlejší chlapce - učil na ní říd.uč. Jan Vacek. Roku 1898 zřízena tu průmyslová škola pokračovací - 7 hodin týdně. Vyučují zdejší učitelé. Mluveno zde bylo o dozorcích školních. Neraď bych zapomněl na Místní dozorce z řad občanstva. Ve Smidarech to byli: Josef Dyck do r.1878, Václav Motejl 1879, Jan Drbálek, František Vach, František Honzák. Škola zdejší už r.1942/3 byla rozdělena na 5 třídní školu národní a 4 třídní školu hlavní. Školu národní spravoval Jan Pád, později na krátkou dobu i J.Příhonský, když škola ze Smidarské Lhoty byla přiškolena do Smidar. Hlavní školu spravoval Josef Kubát až do r.1945. Učilo se ve dvou budovách čp.106 a čp.5. Po převratě r.1945 Julius Příhonský odchází do Lhoty Smidarské, kde zase funguje jednotřídní škola a ve Smidarech se vyučuje polodenně. Dopolodne hlavní škola, odpoledne škola národní. Správci škol: hlavní školy Oldřich Doležal a národní školy Jan Pád. Během roku 1946 se přestěhovala hlavní škola do budovy čp.5 a tak se potom učilo až

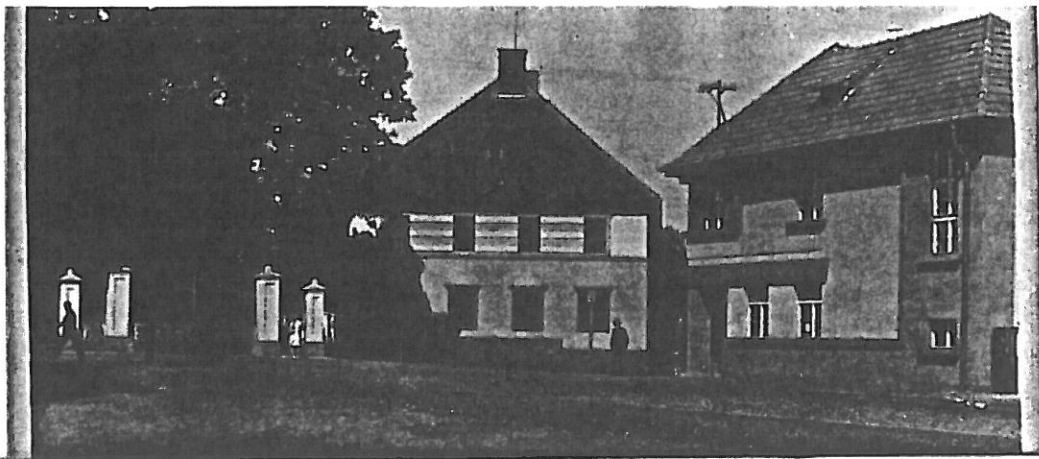
do vydání nového školského zákona z r.1953, jímž stát přebírá vydržování všech škol a zřizuje "osmiletky" dle ruského vzoru. Upravují se učitelské platy i platy ředitelské, jsou jen tři postupy a to po pěti letech, pak po deseti letech a po 20 letech služby. Ředitelkou na "osmiletce" se stává uč.národní školy Eliška Vágenknechtová, Oldřich Doležal a Jan Pád přecházejí na učitelská místa. Tento stav trvá až do odchodu řed.Elišky Vágenknechtové do důchodu a r.1959/60 nastupuje u nás řed. Oldřich Záveský z Hrobičan. V roce 1960/61 se zřizuje "devítiletka". Dnes jsou u nás přiškoleny obce: Smidarská Lhota a Loučná Hora. Je u nás škola O stupně - mateřská. Živnostenská škola pokračovací zanikla asi v roce 1941/42. Od roku 1945 a zvláště od února 1948 má škola velké poslání. Politika prolíná celou její soustavou. Nároky na školu rostou denně a co dnes musí neb má znát náš školák z dějepisu, ale i ze zeměpisu. Co nových pojmů! Než to bych zabředl do kantořiny a já nechci.

Pokračování příště.

Podle kroniky Oldřicha Doležala
/psané v r.1962/ zveřejňuje
E.Řeháčková

Městanská škola

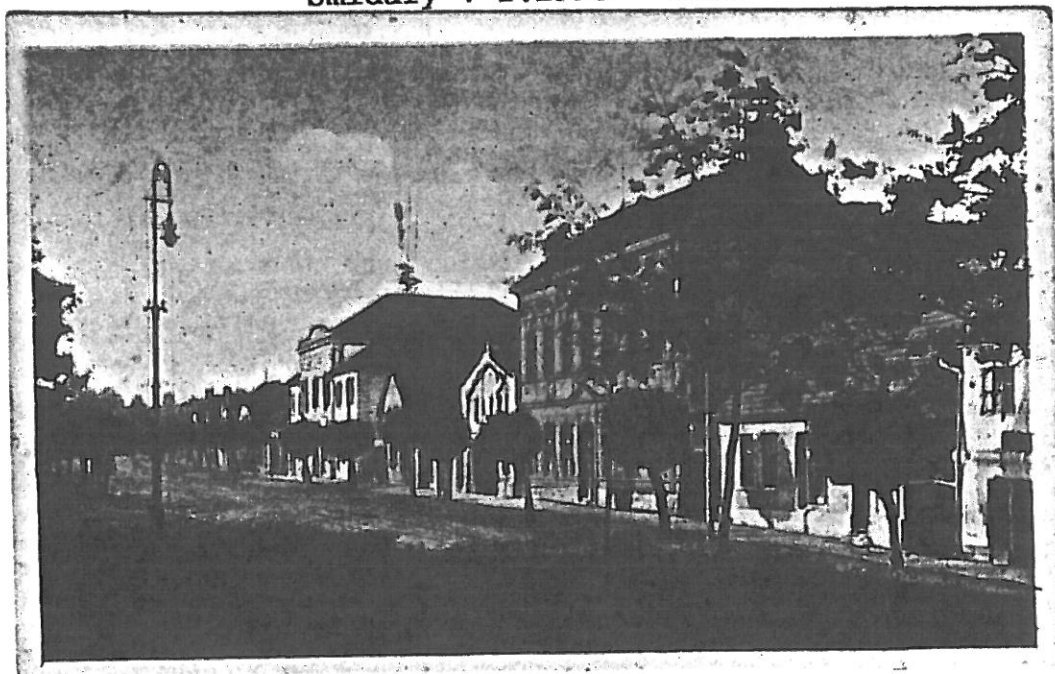

Měštanská škola a záložna

Obecná škola na náměstí

Smidary v r.1918 - 1920

Zpráva TJ SOKOL Smidary – Červeněves – oddíl kopané

VÝKONNÝ VÝBOR TJ SOKOL:

Jan Šefara - předseda
Josef Černý - organizační pracovník
Ladislav Rychtera - hospodář
Josef Janeček - člen výboru
Jiří Kazda - člen výboru - vedoucí mužstva
Karel Příbyl - člen výboru - propagace

VEDOUcí ODDÍLU:

Jan Gorel - president oddílu

TRENÉŘI:

David Fiedler - trenér mužů
Jan Lelek - trenér žáků
Jiří Černý - trenér žáků

SPRÁVCE AREÁLU:

Emil Kazda

Po podzimní části soutěže III.třídy okresu se našemu oddílu kopané chlapů v jarní části soutěže začalo výrazně dařit. Po pátém kole se mužstvo chlapů dostalo z předposledního místa v tabulce na hezkou devátou příčku. Podíl na úspěších má hlavně obměna mužstva o mladé a perspektivní hráče (STRNAD, GOREL, VLASÁK, BOLINA, POUR, GRACÍK A.) a taktéž o starší hráče, kteří jsou u nás na hostování (SOUKUP, JÍLEMNICKÝ, PÁNEK). Dobré výsledky jsou i zásluhou práce nového trenéra Davida Fiedlera.

Rovněž naši žáci se vedou velmi dobře. Dostali se do lepší skupiny i když jejich poslední výsledky zůstávají za očekáváním,ale i tak je to výrazný úspěch.

Tabulka : okresní III. třída chlapů (po pátém kole)- j a r o

1. Chl. B/Klamoš	15	3	0	66:14	48
2. Kratonohy	11	3	4	40:23	36
3. Skřivany	9	5	4	29:21	32
4. Chudonice	8	4	6	31:25	28
5. Libčany B	8	3	7	26:32	27
6. Lhota p.L. B	6	7	5	23:23	25
7. Velichovky	7	4	7	29:30	25
8. Probluz	7	3	8	39:28	24
9. Červeněves	7	2	9	29:40	23
10. Dobřenice	6	3	9	26:29	21
11. Cerekvice	5	3	10	33:34	18
12. Kosičky B	5	2	11	25:52	17
13. Stěžery	3	6	9	25:39	15
14. Kunčice B	3	4	11	24:55	13

Dne 17.června 2000 pořádá TJ SOKOL Smidary-Červeněves na hřišti turnaj šesti mužstev:

1. TJ Sokol Smidary, 2. Rádio OK Hradec Králové, 3. Pivovar Rebel Havlíčkův Brod,
4. Policie ČR Hradec Králové, 5. Čokoládovny Praha ?, 6. Jiskra Mostek ? .

Je zajištěno občerstvení a bude se opékat prase a buřty.

Člen výboru p. Karel Příbyl také připravuje sportovní den pro naši mládež.

Chod a provoz oddílu sponzorují: GOOL s.r.o. Smidary, Rádio OK, Chmelařská pojišťovna Jičín, Kovovýroba Blažek, VPK-Kodr Smidary, Zednické práce Kubr, Zednickém práce Štayer I., Doprava Herner, Safmetal Wojcik, Obecní úřad Smidary.

Za poslední dobu bylo pro fotbal hodně uděláno, ale je potřeba ještě vyřešit závlahu hřiště a opravu budovy včetně natěračských prací a úpravu hřiště na malou kopanou.

Výbor TJ SOKOL

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Nově narození

- 23.11.1999 Růžena Bužíková
Křičov 60
- 29.1.2000 Anna Macáková
Křičov 4
- 6.2.2000 David Orel
Červeněves 81
- 16.3.2000 Jakub Záveský
Smidary 229
- 30.4.2000 Karolína Lošanová
Smidary 297

ÚMRTÍ

3.12.1999 Marie Horáková
Smidary 232	5.2.2000 Ladislav Macák
Smidary 281
3.12.1999 Margita Jorová
Chotělice 77	2.3.2000 Marie Vojtěchová
Smidary 126
21.12.1999 Josef Hájek
Červeněves 44	6.3.2000 Oldřich Jánský
Červeněves 81
29.12.1999 Ludmila Kavková
Smidary 101	5.3.2000 Jana Paseková
Křičov 26
2.2.2000 Zdeněk Dvořák
Křičov 15	9.4.2000 Marie Čáková
Červeněves 88

SŇATKY

- 29.4.2000 Jaroslav Wonka
Vinary 108
Juliya Vichrova
Ukrajina

Zlatá svatba

- 2.3.2000 Jaroslava a František
Vláškovi, Smidary 325

BLAHOPŘEJEME !

VÍTÁNÍ OBČÁNKŮ dne 12.2.2000

Marie Zavadilová
matrikářka

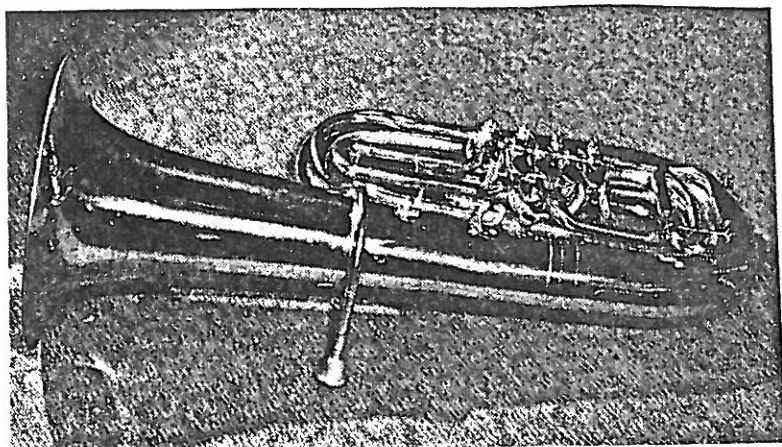
PRO CHVÍLE ODDECHU

POMŮČKA AER, ANAT. IMAGO	VONNÁ BYLINA	MORAVSKÁ ŘEKA	1. DÍL TAJENKY	SPZ TÁBORA	DOMÁCKÝ ATANAS		SIBÍŘSKÁ SELMA	STAROGER- MÁN	SPZ KOLÍNA	BARVIVO NA VEJCE		PLAVECKÝ STYL	3. DÍL TAJENKY	PLANETKA
ČLOVĚK S VADOU ŘEČI						KRÁTKÝ KABÁT					SPZ KROMĚŘÍŽE OSIDLO			
UZAVŘÍT SŇATEK						RYTINA V OLOVU CITOSL. ODPORU								
PŘEDLOŽKA				SVĚDSKÁ SKUPINA OVES (BOTAN.)					VYHODNÁ KOUPE ANTICKÁ HRA					
ZNAČKA TUKU					ITALSKÁ METROPOLE PŘEKŁAD BIBLE				ÚL (ZAST.) MUŽSKÉ JMÉNO					SPĚCH
	BYŤ NUCEN	KOČKOVITÉ SELMY HUSARSKÝ KABÁT				POPĚVEK NADEZDÍVKA					ETYLALKO- HOL POPÍNAVÁ ROSTLINA			
DLOUHÝ SAVLOVITÝ NŮZ							ČIVA STADIUM VÝVOJE HMYZU					SPZ SOKOLOVA ŽENSKÉ JMÉNO		
STÍNATI								SOUČAST DEHTU VĚZENÍ (ZAST.)						
SOLMIZAČ SLABIKA			ORIENT TANEČNICE POTŘEBA ORÁČE						ZKOSENÍ STAŠKOVÉ JMÉNO					UGARITSKÁ BOHYNE
SYSTÉM HODNOCENÍ SACHISTŮ				AKVARIJNÍ RYBKA ŽENA CHAPLINA						EDISONOVO JMÉNO ŠABES				
UKAZOV ZÁJMENO					PŮVODCE DĚJE SVATEBNÍ KVĚTINA						STAROŘEK PODZEMNÍ STAVBA			
	DRUH SLITINY	PŮVODCE NÁKAZ NEJEN (KNIŽ.)				ZŮSTAT MOC						ANO (NÁREČNĚ) SKRÁPĚT		
JÍŽNÍ PLOD							NÍZKÁ SEDAČKA RUDNÁ ŽÍLA							
HLE (NÁREČ.)			JMÉNO PSA DRUH LÉKÁRE					SILNÝ PROVAZ ZÁPAS. CHVAT					OZDOBA	DRUH VÍNA
DRUH PALMY				SARMAT LOVKYNĚ ÚSTRIC					TESÁNÍ (RIDČ.) ÁZERBÁJD. PŘÍSTAV					
PODNIK V PEČKÁCH					SPOJKA LETA PÁNĚ					PROBĚLKA ČÁST LONDÝNA				
	BEZHŘBÝ VELBLOUD NÁSEP					DRUH KVĚ- TENSTVÍ ŘECKÝ "VZOUCH"					HLAS TRUBKY CHUCH- VALEC			
BYŠICKÝ PODNIK							MRŠTNÝ POHYB SLOVENSKÁ ČÁSTICE					ZNAČKA AMERICIA ZNAČKA ASTATU		
JAK (SLOVEN.)					2. DÍL TAJENKY									
POVRCHOVÝ DŮL					ALŽÍRSKÝ PŘÍSTAV					NASYCENÝ UHLOVODÍK				

POZVÁNKA

Oznamujeme všem příznivcům hasičů, že dne 20.května od 7,30 hod. se koná OKRSKOVÉ CVIČENÍ SDH SMIDARY za účasti obcí Smidary, Křičov, Chotělice, Loučná Hora, Ohnišťany, Šaplava a pozvaných sborů hasičů ze sousedních obcí. Cvičení se koná na místním obecním hřišti v Chotělicích, občerstvení v hostinci "U Zeleného háje" naproti hřišti.

Srdečně vás všechny zveme

RESTAURACE SOKOLOVNA

VE SMIDARECH

vás zve na

POUŤOVOU

ZÁBAVU

HRAJE

R E S O N A N C E

SOBOTA 6.5. od 20,00

RESTAURACE SOKOLOVNA pořádá v sobotu 13.5. od 20,00 hod. zábavu se skupinami MARKÝZ JOHN, ŘEMEN A KAREN

Zámek Hrádek u Nechanic

Vás zve k návštěvě

Dne 27.5. se opět zámecký park bude otřásat výstřely pušek a děl při tradičním setkání příznivců vojenské historie, jednotek Prusko - rakouské války 1866.

Dne 28.5. - zámecký dětský den, plný soutěží, zábavy a napětí.

Ve dnech 16.a 18.6. se státní zámek Hrádek změní ve velký koncertní sál plný romantické a klasické hudby při II. ročníku hudebního festivalu.